12. Årg. 1 Januari 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

†

Anna Folke.

Innehåll:

Anmälan. — Ny kraft. — Tillväxt i nåden. — Anna Folke. † — Om Hudson Taylor. — Kina och opiet. — »De behöfva icke gå bort; gifven I dem att äta.» — En ärofull kallelse. — Kärlekens makt. — En kristen kinesisk ledare. — Huru en församling uppkom och tillväxte i Korea.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina,

anmäles till prenumeration för 1907 (tidningens 12:te årgång).

Sinims Land utkommer, vill Gud, med tvänne nummer i månaden, den 1 och den 15, efter samma program som under föregående år.

Innehåll: Smärre artiklar till väckelse och uppbyggelse. Uppsatser om missionen af de främste männen på missionsområdet. Bref från missionärerna på vårt missionsfält. Redogörelse om missionens ställning och utveckling i Kina. Underrättelser från den protestantiska missionens hundraårsfest i Shanghai. Öfverblickar öfver missionen i olika världsdelar. Smärre meddelanden från öfriga svenska missioner samt från olika missionsfält. Berättelser, notiser och illustrationer.

Sinims Land gifver således sina läsare tillfälle att följa missionsarbetet i olika länder.

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. för helt år och 50 öre för halft år, hvartill kommer postporto 35 och 25 öre, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkt till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumeration ske på posten.

Redaktionen.

Ny kraft.

Året 1906 är förrunnet, och ett nytt år är för handen. I Herrens namn få vi därför tillönska eder, kära medarbetare, ett godt nytt år, och till denna önskan foga vi ett ord, som Herren lagt på våra hjärtan, nämligen Es. 40: 31: »Men de som vänta efter Herren, de få en ny kraft, de uppfara med vingar såsom örnar, de löpa och uppgifvas icke, de vandra och varda icke trötta.»

Ny kraft, Guds kraft, det är vårt stora behof. Missionärerna ute på fältet och missionens medarbetare i hemlandet, alla behöfva vi Guds kraft, om verket skall föras framåt till seger. I intet kunna vi reda oss denna kraft förutan. I vår kärlek och nitälskan, i vårt arbete och tjänande, i vårt umgänge med våra medmänniskor, i våra vittnesbörd, enskilda och offentliga, i vårt gifvande till missionen, i vårt bibelstudium och bönelif — uti allt behöfva vi Guds stora kraft.

Men Herren vill också gifva oss denna kraft. Han lofvar oss den, och sättet att undfå den är att bida och förtrösta på honom. De som vänta efter Herren, de skola få en ny kraft, ja, rik kraft. De skola gå från kraft till kraft.

Så vilja vi då blicka upp till Herren och sträcka våra händer till honom för att dag för dag under detta år undfå denna kraft till hans namns förhärligande. »Men Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus.»

Tillväxt i nåden.

Växen i nåden och vår Herres Jesu Kristi kunskap! 2 Petr. 3: 18.

Växi nåden — i *all* nåd! Växi den nåd, som heter *tro!* Lita på löftena orubbligare, än du någonsin har gjort! Se till, att din tro blir fullare, fastare, enfaldigare! Växi äfven i *kärleken!* Bed Gud, att din kärlek må blifva mer omfattande, mer innerlig, mer praktisk, att den må ha inflytande på hvarje din tanke, hvarje ditt ord, hvarje din handling! Växi också i *ödmjukheten!* Sök att ligga mycket lågt och att mer och mer lära känna din egen intenhet! Men liksom du söker växa *nedåt* i ödmjukhet, så sök äfven att växa *uppåt* — att komma din Gud närmare i bönen, att komma i en allt förtroligare gemenskap med Herren Jesus!

Må Guds Helige Ande äfven sätta dig i stånd att *växa i vår Herres och Frälsares kunskap!* Den, som icke växer i Jesu kunskap, kan icke blifva välsignad. Att känna honom är »evinnerligt lif», och att växa i hans kunskap är att växa i salighet. Den som icke längtar att lära känna Kristus mer, känner honom egentligen icke alls. Den, som en gång har läppjat på detta vin, skall törsta efter mer, ty ehuru Kristus släcker törsten, väcker han på samma gång ännu mer törst. Om du känner Jesu kärlek, skall du, liksom hjorten längtar efter vattubäckar, trängta efter att få dricka ännu djupare af hans kärlek. Om du icke trånar efter att lära känna honom mer, så älskar du honom icke, ty kärleken ropar alltid: »Närmare, närmare!» Skilsmässa från Kristus är helvete, men Jesu närvaro utgör himmelen. Slå dig därför icke till ro utan att lära känna Jesus mer och mer! Sök att fatta mer af honom i hans gudomliga natur, i hans mänskliga gestalt, i hans fullbordade verk, i hans död, i hans uppståndelse, i hans härliga förebedjande ämbete och i hans kommande konungsliga uppenbarelse! Håll dig tätt vid korset och sök att fatta hemligheten af hans sår! — En förökad kärlek till Jesus och ett fullkomligare fattande af hans kärlek till oss är ett af de bästa medlen för tillväxt i nåden.

C. H. Spurgeon.

Anna Folke.

Svenska Missionen i Kina har i dagarna gjort en smärtsam förlust, i det att Herren till sig hemkallat en af dess arbetare, *fru Anna Folke,* f. Gran.

Född 1865 kom Anna ganska tidigt till Herren. Vid 16 års ålder intogs hon som elev i fröken S. Rudebecks skola i Göteborg och utexaminerades därifrån hösten 1887. Under vistelsen i denna skola utvecklades mer och mer hennes andliga lif och vaknade kärleken till missionen. Kort efter studietiden ingaf hon äfven sin ansökan till Svenska Missionen i Kina och antogs såsom dess *första*

Om Hudson Taylor.*

Det var i London, jag första gången sammanträffade med Hudson Taylor. Han hade då nyligen återkommit från Kina. Genast fann jag, att han var helt olik de kristna, jag förut varit i tillfälle att lära känna. Han såg Gud i allt, ja, han gaf Gud äran för allt, men icke med en sådan där ytlig munnens bekännelse, som så lätt kommer fram både i tid och otid, utan med ett ödmjukt hjärtas vördnadsfulla hängifvenhet. Och det var just detta, som gjorde hans gudsfruktan så tilldragande.

I hans hem var allt så enkelt, nästan alltför enkelt i mina ögon. Gardiner och sängkläder sågo nötta och urblekta ut. Jag kände riktigt medlidande med honom och önskade, att jag kunnat afhjälpa bristen. Det var svårt för mig att se en så gudfruktig man lefva under så fattiga förhållanden. Emellertid har jag aldrig funnit, att han i minsta mån låtit sig påverka af sådana obehag, som kommit såsom en följd af hans fullkomliga utgifvande af ande, själ och kropp i Mästarens tjänst. Fru Taylor ägnade hela sin tid åt sin man. Bland annat hjälpte hon honom med öfversättningen af Nya testamentet till Ningpodialekten, hvilken hon var fullt mäktig. Jag fann således både man och hustru ägna all sin tid åt Herrens tjänst, under det de glömde sig själfva. Hela deras lif var ett lif i bön.

Jag vill nu säga ett par ord om H. Taylor såsom missionsledare. Det kännes tryggt att följa honom. En viss doktor har skarpt kritiserat honom och kallat hans missionärer för en sammanrafsad hop. Men en bönens man som Taylor samlar ej medarbetare, som göra skäl för detta namn. Ibland har man väl kunnat tycka, att han handlat underligt, såsom då han t. ex. sände ett stort antal ogifta, kvinnliga missionärer till det inre af Kina. Men detta steg, som togs först efter allvarlig bön, har ju sedan visat sig vara af synnerligt stor betydelse och gagn för missionsverksamheten. Kan man väl finna någon bättre ledare än den, som lefver nära sin Gud, och som låter sig i sina handlingar helt bestämmas af Herren?

Taylor är en god ledare, ej endast därför, att han är en bönens man utan också därför, att han har ett så vidt och varmt hjärta. Han är full af den djupaste medkänsla med syndare. Det var ej för att få till stånd ett nytt missionssällskap, som han började sin mission, utan endast och allenast för att verka för syndares frälsning.

Hans brinnande nit för själar är också orsaken till, att han betraktat hvarje företag inom C. I. M., som tyckts afvika från denna bestämda uppgift, såsom på visst sätt öfverflödigt. Och den dag, som i dag är, sympatiserar jag af hela mitt hjärta med detta slags verksamhet. Den, som gör till sitt lifs mål att vinna själar för Herren, och som med Herren Jesu sinne ser ut öfver skarorna af döende syndare, han är en ledare, som det är tryggt att följa. Gud gifve oss många sådana ledare!

Taylor är såsom missionär foglig och ödmjuk gent emot andra. Han ger gärna efter, där det ej gäller samvetsfrågor. Han studerar noga sina medarbetares karaktärer och är väl förtrogen såväl med deras gåfvor som med deras svagheter och egenheter. Han har ju äfven själf sina fel men är alltid färdig att erkänna dem. Han är icke en af dem, som rätta sina misstag, först då de känna sig tvingade därtill.

Nu till sist några ord om hans motiv. Jag tillåter aldrig någon i min närvaro att framkasta tvifvel på dessas renhet. Jag har aldrig sammanträffat med någon, som så helt som Hudson Taylor sökt endast Guds ära. Det har därför gjort mig stor smärta att höra personer, som bort veta bättre, säga sådana ord som dessa: »Taylor gör utan tvifvel en god affär på sin mission.» Vår käre broder är verkligen besjälad af sådana motiv, att han står högt öfver något så lågt som att draga materiell vinst af sitt företag. I viss mening har han dock dragit stor vinst däraf. Den nära gemenskap, han därigenom vunnit med Fadern och hans Son, Jesus Kristus, och den djupa frid, som härflyter från den ställning, han intagit till Herren, jämte den frimodighet, som är en följd af hans ärlighet inför Gud, samt ett hjärta, som ej fördömer honom — detta är hans vinst. Visste blott de, som nu äro så färdiga med klander, hvad han offrat för Herren, hvilken själfförnekelse han öfvar, och huru rädd han är att använda för sin egen del något, som han anser bör gifvas åt Herren för hans verk, så skulle de aldrig mer klandra honom.

Samma oegennyttiga sinne har han ständigt visat i fråga om sitt namn och rykte. Många gånger har han slagit in på nya vägar, just emedan de synts honom mer främja Herrens ära, under det att ett fortsatt framåtgående i de gamla spåren skulle förvärfvat honom och missionen människors beröm och beundran.

I nära 40 års tid har jag känt Taylor, men aldrig har jag funnit någon med så rena och oegennyttiga bevekelsegrunder. En sådan man är enligt min mening den bäste missionsledare, som kan gifvas.

Såsom vän är Taylor sympatisk, ömt och varmt tillgifven, men på samma gång är hans vänskap kraftig och manlig. Han är vek men ej sentimental. Tro ej, att jag är någon särskild favorit hos honom eller hör till den innersta kretsen af närmast förtrogna! Tro ej heller, att jag aldrig hyst afvikande meningar från hans! Icke i principerna men i arbetsmetoderna har jag kanske skilt mig mer från honom än de flesta af våra missionärer. Jag fruktar, ja, jag vet, att jag gjort honom djup sorg på grund af min olika uppfattning i detta stycke. Men det är just på grund af detta, som jag haft så rika tillfällen att lära känna hans vida och ömma hjärta, hans rika och stora tålamod.

Taylor omfattar mig med samma kärlek som alla andra medlemmar af missionen. Jag vet, att han aldrig haft några särskilda favoriter, om han än kan känna sig mer dragen till vissa personer, såsom vi ju alla göra. Och härtill har han ju rättighet. Jag älskar Taylor, ej emedan han älskar mig mer, än han älskar er, utan emedan han älskar min välsignade Frälsare mycket mer än jag. Han lefver för Jesus. Han beder och arbetar och tjänar endast för att behaga Herren och detta så, att mitt hjärta djupt gripes däraf. Det är just, emedan han lefver så helt för att förhärliga Jesus och är så full af kärlek till honom, som jag älskar honom så innerligt och värderar honom så högt såsom vän, hjälpare och rådgifvare.

* Anteckningar från ett föredrag af missionär J. J. Meadows, hållet i Shanghai år 1900, och publiceradt efter Hudson Taylors död.

kvinnliga missionär. Efter genomgående af en kurs i sjukvård afskildes hon för missionskallet den 10 maj 1888 vid S. M. K:s första årsmöte. I sällskap med den bekante Kina-missionären Lechler företog hon mot slutet af sommaren utresan till Shanghai, dit hon anlände den 9 okt.

År 1889 förenades hon i äktenskap med missionär *Erik Folke*. Troget och stödjande stod hon, den enda kvinnliga missionären, vid sin mans sida, tåligt bärande alla de stora svårigheter och vedervärdigheter, hvarmed missionsarbetet i Kina särskildt de första åren var förknippadt.

År 1893—94 besökte fru Folke med sin man hemlandet, återvände sedan med honom till Kina och vistades där till år 1901. Under boxareoroligheterna var hon med sina tre yngsta barn med bland dem, som nödgades fly till kusten. Sedan år 1902 har fru Folke för sina barns uppfostran vistats i Sverige. Hennes hälsa, som alltsedan 1900, då hon genomgick en mycket svår lunginflammation, varit vacklande, bröts fullständigt af en ny lunginflammation, hvari hon insjuknade ett par dagar före jul. Annandag jul vid 7-tiden på morgonen kom hembudet. Ända till det sista hade den kära sjuka full sans. Stilla och ljuflig, som hon varit under sin lifstid, sådan var hon också ända in i det sista. Ja, hennes hjärta bevarades vid full frid.

En hvar, som hade förmånen att känna Anna Folke, fick förvisso ett djupt intryck af hennes ovanligt anspråkslösa, ödmjuka väsen. Skönast framträdde dock hennes egenskaper, hennes kärleksfulla, självuppoffrande, tjänande sinne i *hemmet*, där hon nu djupt sörjes och saknas af sin tacksamme make, tre gossar och en liten flicka.

»Saliga äro de döda, som i Herren dö!» »Ja, säger Anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.»

Om fru Folkes jordfästning meddela vi följande, hämtadt ur Sv. Morgonbladet d. 31 dec.:

I Spånga kyrka vigdes i går middag stoftet af fru Anna Folke till den sista hvilan. För att bringa den hemgångna en sista hälsning hade ett rätt stort antal missionsvänner från Stockholm rest dit ut. Det hvita snötäcket låg glittrande öfver nejden, och solens strålar, som då och då bröto fram mellan de tunna molnen, kommo de nyfallna flingorna att gnistra som diamanter. Det var en vacker och anslående tafla. Naturen i hvila och frid, tills vårens värme åter lockar fram det sprudlande, kraftigt pulserande lifvet.

Då brytes stillheten af en klar metallton, som höres vida omkring, så ännu en, och så rulla de mäktiga, allvarliga klockljuden ut öfver hela nejden. Den kransmyckade kistan, som innesluter det förgängliga af den trogna och hängifna makan, den älskande och uppoffrande modern, den varmhjärtade missionsvännen, bäres af bl. a. medlemmar af Svenska Missionens i Kina kommitté in i kyrkan, därifrån en sorgmarschs toner ljuda processionen till mötes. Så intoneras ps. »Jag går mot döden, hvar jag går,» hvarpå pastor K. J. Montelius träder fram och förrättar jordfästningen.

Utgående från Joh. 17: 24: »Fader, jag vill, att hvarest jag är, där skola ock de vara med mig, hvilka du har gifvit mig, på det att de må se min härlighet, som du har gifvit mig», höll officianten en trösterik betraktelse. Det ligger, sade tal., något bittert i den stund, då de jordiska banden brista. Och Herren vill gärna åta oss gråta ut vid hans hjärta. Men det vore mycket illa, om vi icke hade syn på något mer än detta. Den kära hädangångna gaf oss det rätta ordet, när hon, vid underrättelsen om att det led mot slutet, sade: *Gud gör inga misstag*. När detta bittra vill öfverväldiga oss, må det då stå klart för oss, att Gud icke gör några misstag, och att det är mycket bättre skiljas hädan och vara hos Herren. Och ehuru det härvid synes vara skilsmässa till en tid, är det dock *väsentligen* icke så. Ty Jesu Kristi församling, både den på jorden stridande och den i himmelen triumferande, är en enda församling. Och ehvad vi lefva eller dö, höra vi Herren till. Vet du nu, att du gifvit dig åt Jesus och hör honom till, då kan du äfven vara förvissad om, att dessa hans ord gälla dig: »Fader, jag vill, att där jag är, där skola ock de vara med mig, hvilka du har gifvit mig.» Och vi veta, att denna bön gäller för vår aflidna syster och på henne fullkomnats. Fadern gaf henne åt Jesus, och hon tog emot Jesus, hon blef Guds barn, hans härliga nåd till pris, och han beseglade henne med sin Helige Ande till förlossningens dag. Och emedan hon var en Faderns gåfva åt Jesus, ville hon ock gärna offra sig för hans sak. När hon 1888 första gången utgick till Kina, gick hon dit för att viga sig och sitt lif åt den Frälsare, hon så högt älskade. Efter att under flere år hafva verkat där i tro och tålamod vände hon 1892 åter till hemlandet. Men 1894 reste hon för andra gången ut att fortsätta arbetet och fick då vara med under det på stora faror så rika året 1900. Följande år kom hon med sina barn tillbaka till Sverige. Och här har hon fortsatt att tjäna Mästaren i sitt hem och bland sin omgifning. Ja, vi äga många vittnesbörd därom, att Gud gifvit Anna Folke åt Jesus, och att hon varit honom hängifven, och därför gäller denna bön henne: »Fader, jag vill, att där jag är, där skola ock de vara med mig, som du har gifvit mig.» Och att vara där Jesus är, det är något outsägligt stort och härligt. I detta saliga och outsägligt sköna evangelium kunna vi ock med glädje inviga stoftet till den sista hvilan.

Efter det jordfästningen förrättats, sjöngs ps. »Jag går mot himlen, hvar jag går, om Jesus blott jag följer,» samt sången »O, hur saligt att få vandra.»

Härpå utbars kistan och sänktes i den öppnade griften i missionshemmets grafplats, därvid missionssekreteraren Josef Holmgren citerade de tröstefulla orden: »Detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläda sig odödlighet. Men när detta förgängliga har iklädt sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklädt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som är skrifvet: *Döden är uppslukad i seger*».

Härmed var den enkla men gripande och uppbyggliga akten slut, och missionsvännerna återvände till staden. Här samlades de strax efter kl. 3 till middag å Hushållsskolan vid V. Trädgårdsgatan. Efter det sången »Mitt hem» gemensamt sjungits och varma böner uppsändts till Gud, serverades middagen. Under densamma sjöng en kvartett flere för tillfället lämpade sånger. Pastor Montelius talade varmhjärtadt i anslutning till Jesu löfte:» I min Faders hus äro många boningar» o. s. v., och missionssekreteraren J. Holmgren berättade några drag ur fru Folkes lif och arbete.

Den af en varm och ljuflig anda präglade samvaron afslutades med ett innerligt bönemöte.

Kina och opiet.

»Vi hafva en Gud, en Gud som hjälper, och Herren, Herren, som frälsar ifrån döden.»

Att stärka och uppmuntra Guds folk till mer och uthållig bön för Kina är syftet med dessa rader. Allt för få af oss hafva något egentligt begrepp om bönens och i synnerhet förbönens makt. Att Herren Gud i och med bönen satt oss i händerna ett oerhördt mäktigt vapen emot all ondskans makt i världen är dock påtagligt. I dessa yttersta tider, då otron växer så öfver all beskrifning fort, synes det vara vår himmelske Fader angeläget att mana sina barn till mycken bön i Jesu namn och att gifva dem mycken bönhörelse, på det de må befästas i sin tro och kärlek till honom och blifva trogna vittnen i världen.

Den viktiga opiefrågan gifver oss i de skeden, den genomgått, rikliga illustrationer i detta afseende. Jag vill här försöka gifva en skildring af frågans utveckling i stort.

Ehuru opiet icke ursprungligen införts till Kina af engelsmännen (olika rapporter gifva vid handen, att opium fanns och brukades i Kina redan på 1500-talet), har dock det allmänna bruket däraf och den inhemska odlingen införts genom Ostindiska Handelskompaniets införsel af opium från Indien. Då Kinas regering insåg faran af opiebruket och genom kejserliga edikt samt vidtagande af kraftiga åtgärder försökte göra slut på denna smugglingshandel, tog Englands regering handelskompaniets parti och tvang Kina genom de två s. k. opiekrigen att erkänna opiet som en laglig handelsvara, som efter en viss tullafgift utan hinder skulle få införas i landet.

Sedan Kinas regering för att få behålla penningarna inom landet uppmuntrat till inhemsk odling, har införseln på senare tid något minskats. Den går dock f. n. till icke mindre än 60 ton pr vecka. Dessutom förbrukas under samma tid omkring 400 ton inhemskt opium. När vi betänka den andliga och kroppsliga ruin, som är en följd af det dagliga bruket af opium, känna vi fasa öfver det oerhörda ansvar, en kristen nation dragit öfver sig.

Länge nog sökte de i opiehandeln intresserade att lugna Englands folk och regering med försäkran, att ehuru opium för västerländingen är ett farligt gift, det dock på Indiens och Kinas folk icke har någon skadlig inverkan, då det, såsom vanligt är, brukas blott till rökning i pipa. Men det blef ett annat ljud, så snart europeiska och amerikanska missionärer ankommit till Kina och på sina resor ända till de mest aflägsna, förut rika provinser med egna ögon fått bevittna, hvilken förbannelse opiebruket är för kinesen.

Dessa missionärer började nu i tal och skrift så bearbeta det engelska folket, att engelska regeringen till slut kände sig nödsakad att vidtaga någon åtgärd för att få klarhet i frågan. Så tillsattes en kungl. undersökningskommission med uppgift att i Indien utröna, huruvida det allarm, som gjorts, vore befogadt. Denna kommission ankom till Indien men började och utförde allt sitt arbete under ledning af den indiska regeringen, den regering, som icke såg sig i stånd att sköta Indiens finanser, med mindre den fortfarande finge påräkna den inkomst, som monopolet på odling och utförsel af opium hittills årligen inbringat (omkr. 135 mill. kr.). Ej underligt då, att kommissionens rapport blef till denna regerings förmån! Den förklarade helt kategoriskt, att opium är fullkomligt oskadligt för asiatiska folk, när det icke brukas i alltför stora doser — och så fick opiehandeln obehindradt fortgå.

Detta var ett hårdt slag för Englands trogna kristna. De sågo nu, att intet var att vänta ifrån människor. Några behjärtansvärda män förlorade dock icke modet. I förtröstan på Herren slöto de sig tillsammans för att bedja och arbeta, beslutna att icke gifva sig någon ro, förr än genom Herrens nåd den skamfläcken borttagits från den engelska nationen: att med ett farligt gift ruinera ett helt folk.

Den gamle beprövade missionsvännen Mr B. Broomhall satte sig i spetsen för denna förening, som nu kallar sig »Kristna Unionen». Genom sin tidning, »Nationalrättfärdighet» (National Righteousness») har han oförskräckt dragit i härnad mot den orättfärdighet, som af regeringen utöfvas mot Kina, och genom de mest öfverbevisande intyg från medicinska auktoriteter och framstående missionärer i Kina har han småningom bragt sanningen i ljuset. Det dröjde icke länge, förr än en af f. d. medlemmarna i den ofvan nämnda kungliga kommissionen offentligt förklarade, att enligt hans mening ofvannämnda rapport icke ens vore värd det papper, hvarpå den var skrifven. Under årens lopp ha allt flera parlamentsledamöter vunnits för saken.

Sistlidne vår beslöt man göra en ansträngning för att få fram saken i parlamentet. Troende uppmanades att hvar och en på sin ort i korta, artiga bref anmoda sina riksdagsmän att vid de stundande sessionerna arbeta för upphäfvande af opietraktaten med Kina. Ja, ett särskildt sällskap bildades för verksamhet bland riksdagsmän med det resultat, att 322 af dessa förbundo sig att verka för saken.

Under tiden hade äfven i Kina bland missionärerna bildats en antiopieförening i syfte dels att understödja »Kristna Unionen» i England dels att hos de kinesiska myndigheterna söka utverka, att lagar stiftades, hvarigenom odling och begagnande af opium skulle inskränkas och småningom förbjudas.

Snart visade det sig, att tiden var inne för Herren att höra bön. En dag kom underrättelse, att de fyra förnämsta vicekonungarna i Kina hos utrikesdepartementet anhållit, att underhandlingar måtte öppnas med England i syfte att åstadkomma minskning i införseln af indiskt opium. Dessutom anhölls hos regeringen, att lagar måtte stiftas för att småningom reducera opieförbrukningen i Kina enligt det system, japanerna användt bland kineserna på Formosa.

Ej långt förut hade den kommission, som Förenta Staternas regering utsändt för att utforska följderna af opiebruket på Filippinerna, afgifvit en rapport, som i sakrikhet och klarhet var allt, som behöfdes för att öppna ögonen på regeringarna.

Under dagarna den 20—26 maj hölls bland missionsvänner öfver hela England tacksägelse- och bönevecka med anledning af att den evangeliska missionen i Kina i år fullbordat sitt första sekels arbete. Kristliga tidningar uppmanade då till särskild bön för opiefrågans lyckliga lösning. Genom Herrens underbara ledning föll det sig så, att underhuset beslöt att just samma vecka upptaga opiefrågan till behandling. Tiden blef dock utsatt till de två sista timmarna före pingstferierna, hvarför mången gammal riksdagsman förutsade, att man icke ens skulle

hinna få frågan framförd. De troendes böner och arbete blefvo dock besvarade långt utöfver, hvad man vågat hoppas. Den skur af bref och telegram, som regnade ned öfver många riksdagsmän på själfva debattdagen, tvungo flera, som eljest skulle rest hem, att kvarstanna. Resultatet af debatten blef följande resolution:

»Detta Hus uttalar såsom sin öfvertygelse, att den indisk-kinesiska opiehandeln från moralisk synpunkt är oförsvarlig; och anhåller Huset, att H. Mjt:s regering måtte vidtaga sådana åtgärder, som äro nödvändiga för att fortast möjligt göra ett slut på densamma.»

Att glädjen blef stor bland Englands bedjande kristna, behöfver knappt sägas.

Vi här ute fingo se ytterligare svar på deras böner. Den 25 maj hade antiopiumsällskapet Kina i en synod samlad i staden Nanking. Sekreteraren, d:r Du Bose, erhöll samma dag af landshöfdingen ett introduktionsbref till vicekonungen, som vistades i denna stad, och erhöll äfven audiens. En hel timmes tid samtalades i opiefrågan. Vicekonungen var mycket intresserad och försäkrade, att om England ville upphöra med importen af opium, så kunde han garantera, att Kina skulle göra slut på odlingen och förbrukningen af opium inom landet. Han föreslog också, att de protestantiska missionerna i Kina gemensamt skulle uppsätta ett memorial i frågan, och att han själf personligen skulle öfverlämna det till tronen.

Så snart d:r Du Bose fick underrättelse om hvad som händt i England, utsände han cirkulär till missionsstationerna med uppmaning till hållande af tacksägelse- och bönemöten, på det att en tillfredsställande lösning af den viktiga frågan snart måtte vinnas.

När detta cirkulär nådde oss här i Tungchowfu, uppdrogo vi åt tvänne lärare att skrifva stora plakat, hvari frågans utveckling klargjordes. Det påpekades också, att då nu England medgifvit Kinas kejsare att taga initiativ till underhandling i syfte att få den bestående handelstraktaten ändrad, det vore på sin plats att hembära den allsmäktige Guden tack och äfven bedja till honom för kejsaren och regeringen, att de icke måtte förlora detta tillfälle, utan finna utvägar att befria landet från opieförbannelsen. Allmänheten inbjöds till ett möte, som en viss dag skulle hållas i evangeliesalen. På ett dussin ställen i staden uppklistrades dessa plakat. På grund af lärarnes lilla svaghet att alltför mycket vilja framvisa sina litterära talanger blef tillkännagifvandet tyvärr icke fullt tydligt för alla. Vi fingo dock kapellet fullt af åhörare, för hvilka jag, utgående från Rom. 1: 18 f., sökte påvisa, att opielasten liksom andra nationalsynder är en Guds straffdom, som har sin rot däri, att nationen, fast hon förut haft kunskap om Gud, icke ärat och tackat honom såsom Gud. Opiets härjningar vore bekanta, och jag uppmanade dem af de närvarande, som önskade förena sig med oss kristna, i bön till den sanne Guden om Kinas frälsning från opieslafveriet, att resa sig. Icke en förblef sittande. Efter bönen läto de troende anteckna sina namn på en lista, som därpå insändes till d:r Du Bose för att tillsammans med andra listor bifogas petitionen till kejsaren.

I det skildrade hafva vi sett bevis på, att det lönar sig att tro på och bedja till vår Gud. Låtom oss då icke förlora modet utan hålla på och anropa vår himmelske Fader att stå upp och förbarma sig! Kina behöfver Gud nu mera än någonsin såsom räddare icke blott från opielasten, utan ock från fädernedyrkan och all annan synd och vidskepelse.

»Men honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft som verkar i oss, honom vare ära i församlingen genom Jesus Kristus bland alla släkten i evigheters evighet. Amen.»

Tungchowfu i oktober 1906.

L. H. Linder.

P. S.

Sedan ofvanstående skrefs, har ett kejserligt dekret utfärdats, som påbjuder, att inom 10 år vicekonungar och guvernörer skola hafva utrotat både odlingen och bruket af opium öfver hela landet. Ett sådant dekret skulle för några årtionden, ja, år sedan varit en löjlighet. Kina är dock numera icke samma gamla, sofvande land, som det varit. Med dess nyväckta patriotism och dess ifver att i allt kopiera Japan torde realiserandet af ofvannämnda plan icke ligga utom möjlighetens gränser, helst som nu Kina har en den bästa bundsförvant i en ganska lifskraftig kristen församling, som oafbrutet arbetar på folkets räddning från opielasten. Att inom 10 år få se denna stora nation fri från slafveriet under opiet — ja, det vore värdt att lefva och arbeta för! Men visserligen kräfves här *mycken* förbön af Guds folk. Ty mörkrets makter skola icke underlåta att använda alla sina resurser på tillintetgörandet af så goda afsikter. »Detta är segern, som öfvervinner världen, vår tro.»

H. L.

De behöfva icke gå bort; gifven I dem att äta.

En missionsvän har sändt oss nedanstående om varmt intresse för missionen vittnande uppsats med begäran, att den måtte införas i tidningen. Vi intaga den med en varm bön till missionens Herre att välsigna detta manande ord för många af tidningens läsare.

Du känner ju, åtminstone i någon mån, det underliga landet där långt borta i öster, landet med de 400 millionerna invånare, det urgamla Kina? Det är något särskildt förunderligt med det landet eller rättare med dess folk just i våra dagar. Efter en månghundraårig dvala har det nu med ens vaknat upp. Det håller på att gnugga sömnen ur sina ögon. Just nu spejar det omkring sig åt alla håll för att rycka till sig allt möjligt, som Västern kan bjuda på, och som det under sin långa sömn försummat att tillgodogöra sig. Det ropar efter kultur, efter civilisation, efter förbättrade förhållanden på alla möjliga områden. Afgudar dränkas, uråldriga tempel förvandlas till lärosäten, tusentals ynglingar skickas ut till alla möjliga skolor i Västerlandet för att studera de moderna vetenskaperna, kvinnornas fotbandager lossas, opiet afskaffas. Öfverallt är lif och rörelse. Det är brådtom; man skall taga igen, hvad man under så många sekler försummat. En armé på en million soldater skall inom tolf år stå färdig att mäta sina krafter med hvilken armé i världen som helst.

Under allt detta brådskande arbete, allt detta rop efter framåtskridande nås våra öron också af ett annat rop, genomträngande, allvarligt. Det kommer som från en dödssjuk. Det lyder så: »Gif oss Jesus Kristus! Gif oss evangelium! Vi hungra, vi törsta, vi speja efter ljus, efter frigörelse, efter lif.»

Många villiga händer räcka de arma stenar i stället för bröd. Västerlandet skyndar dit ut med sin kultur. Hvar äro Jesu vittnen? Hvar äro offren på hans altare? Hvar äro deras fötter, som frid förkunna, frid för oroliga, törstande hjärtan?

Låt mig genom följande två berättelser af missionär E. Folke ställa inför dig behofvet af flera vittnen i Kina:

En äldre man, åtföljd af sin son, inträder en dag i gästrummet vid en af våra stationer i provinsen Shensi. I handen bär han en traktat, som han nyss förut köpt. »Jag och flera af mina grannar», säger han, »hafva genom läsningen af denna traktat förstått, att detta ord är sant Vi vilja tillbedja Jesus men veta ej, hur det skall gå till. Vill ni ej sända oss någon, som kan undervisa oss?» Tiotals mil hade dessa två vandrat, sökande efter sanningen. Med blott ett ovisst löfte måste de återvända till sitt mörker. Missionen saknade såväl män som medel för att kunna komma dem till hjälp.

En annan man kom för flera år sedan från provinsen Honan och bad så bevekande om missionärer för denna provins. Han kom tillbaka en gång hvarje år med samma bön men fick gå förgäfves två, tre, ja, fyra gånger, innan hans anhållan kunde beviljas. Viljan att hjälpa fanns hos missionärerna, men förmåga saknades.

Och nu kommer jag med en *fråga* till dig. Skulle icke *du* vilja vara med om att räcka lifvets bröd åt de hungrande skarorna därute och göra det *snart*, innan dörrarna kanske inom endast några få år stängas för evangelii budbärare? Skulle icke du, rike, vilja vara med, du, som fått så många pund att förvalta åt din Herre? Och du, fattige, vill inte också *du* vara med, och likaså du gamla, ensamma, som kanske sitter där i din torftiga lilla koja och suckar: »Ack, om *jag* kunde få tjäna min Herre på något sätt!» Och du, lilla barn, visst vill också du, om du har någon *kärlek* i hjärtat till den store Barnavännen, vara med och räcka en dryck ur lifvets källa till någon törstande liten broder och syster i Kina? Viljen I vara med i Herrens stora rikssak därute *först och främst* i ifrig *förbön* för Kinas evangelisering, i bön därom för *hvarje dag?* Det är min första fråga.

Men jag har ännu en fråga, och den lyder så: Skulle du icke under år 1907 vilja lägga af de *1- eller 2-öringar* eller båda delarna, som komma in i din kassa, och för hvarje gång du lägger af en sådan liten gåfva *bedja* missionens Herre välsigna den? Eller, om du känner detta svårt, skulle du icke vilja binda dig vid något annat *bestämdt* ofler under det kommande året?

I Kina kan man för en så pass obetydlig penning som två öre få *åtta* små skrifter, åtta små budbärare, som gå ut med det glada budskapet. Och om du nu lyssnar, skall du få höra, hvad en liten 2-öring kan uträtta därute. Missionär Folke berättar därom följande:

En traktat hittade väg till en aflägsen del af vårt missionsfält. En ung man läste den. Ordet grep honom djupt i hjärtat, och han vandrade en lång väg för att få veta mer. Återkommen till sitt hem började han med frimodighet vittna om Herren. Frukten blef så rik, att snart nog såsom svar på hans och de öfriga kristnas enfaldiga trosbön flera små församlingar bildats, där Herrens kraft alltfort förspörjes.

Ett exemplar af Markus evangelium föll i händerna på en konfucianist i Shansi. Under läsningen af berättelsen om Jesu lif blef han så djupt berörd, att han helt och hållet vände sig bort från afguderiet och började tillbedja Jesus. Han måste motstå svåra förföljelser men uthärdade allt med det största tålamod trots sin ringa insikt och sin öfvergifvenhet. Sedan han någon tid därefter sammanträffat med missionären och några kristna kineser och genom dem blifvit grundligare undervisad i sanningen, började han i sin hemtrakt en verksamhet, som växte allt mer och mer. Dessa, som sålunda vunnits, både tro på Kristus och lefva för honom. För att så kraftigt som möjligt kunna bedrifva mission bland sitt eget folk afsätta de årligen tionde, och för att få arbetare afskilja de hvar tionde medlem af församlingen till Herrens tjänst. I sanning en härlig och rik frukt, af ett ringa utsäde!

Säg, vill du *offra* något för dina arma bröder och systrar därute? Någon sade en gång: »Vi, kristna, göra vanligen så, att vi allra först tillfredsställa alla våra *behof*» — för att ej tala om allt *öfverflöd*, äfven bland de troende — »och blir det sedan något *öfver*, så gifva vi kanske Gud litet däraf.» Att offra, det är att taga icke af öfverflödet, men af sin fattigdom, sina behof. Du, lilla barn, som står där med 2-öringen i din hand för att tillfredsställa din längtan efter godsaker, tänk, om du i stället ibland skulle *offra* den lilla slanten för din Frälsares sak! Vet, att en enda *offrad* liten 2-öring, som lägges ned i din missionsask under *hjärtebön* till den gode Guden om välsignelse, kan komma att uträtta stora ting där borta i Kina, större kanske än 10-kronsedeln, som tages af öfverflödet.

När du så under ett års tid samlat dina 2- eller 1-öringar, kan du, om på din ort finnes något ombud för Kinamissionen, lämna penningarne till denne. I annat fall kan du själf skicka dem antingen i frimärken eller, om du fått ihop mer än 1 krona, såsom postanvisning till Svenska Missionen i Kina, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm. Denna mission vill sedan med Guds hjälp söka förvandla dina små gåfvor till lefvande bröd, lefvande vatten.

Vill du hafva en sparbössa, kan du få en sådan dig fritt tillsänd, om du blott på ett brefkort uppgifver din adress för Svenska Missionen i Kina, Stockholm.

De samlade medlen torde insändas under någon af de sista veckorna år 1907, så att de kunna få afgå till missionsfältet i början af påföljande år.

»Hvad vill nu missionens Herre, att *jag* skall göra för Kinas evangelium.»

»Gud älskar en *glad* gifvare.»

M. N.

En ärofull kallelse.

I ett föredrag vid studentfrivilligmötet i Nashville yttrade en af talarne, mr Campbell White, följande:

Horace Pitkins namn är nära förbundet med studentfrivilligrörelsen under dess tidigare år, då hans vittnesbörd tände ett brinnande missionsintresse vid högskolorna i Amerika. Jag skall aldrig glömma några af hans sista ord i Paoting-Fu i Kina, när boxarne samlades omkring honom för att hugga af honom hufvudet och med sina

spjut illa tilltyga hans kropp. Hans hustru och enda lilla gosse hade tre månader förut återvändt till hemlandet utan minsta aning om det blodsdop, som förestod den kinesiska församlingen. När Pitkins hus omringades af boxarne, och han förstod att slutet var nära, sade han till en af de infödda kristna: »Då allt är öfver, skall du skicka en hälsning till min hustru i Amerika och säga, att när vår son Horace är tjugufem år gammal, önskar jag, att han skall komma hit ut och intaga min plats.»

Om Mästarens ande får intaga våra hjärtan, skola vi ej kunna tänka oss någon högre utmärkelse för våra barn, än att de blifva kallade att bära ut evangelium till dem, som annars aldrig skulle få höra det.

Kärlekens makt.

Den japanske evangelisten *Kimura*, som verkat med så stor välsignelse till många själars frälsning, berättar själf om sin omvändelse följande:

En kvinnlig missionär samlade 25 japanska pojkar i sitt hem för att berätta för oss om Jesus. Vi pojkar kände stor nyfikenhet för den främmande damen. Hvad hon sade om Jesus, frågade vi dock icke mycket efter. Så mycket mer intresserade det oss, hur hon såg ut, hurudana hennes böcker, möbler och taflor voro. Hvarje gång vi kommo, läste hon med oss ur Lukas evangelium. Härvid gick så till, att vi läste i våra japanska biblar och hon ur sin engelska, ty japanska kunde hon icke läsa.

Så kommo vi slutligen till berättelsen om korset, och då föll hon på knä och bad för oss. Vi förstodo icke mycket af hvad hon sade till Gud, men vi gåfvo noga akt på henne. Bäst det var, började hon gråta. Ja, hon riktigt föll ned på sitt ansikte och snyftade bittert Då började också vi att gråta. Innan ännu tre veckor voro gångna, hade vi alla gifvit våra hjärtan åt Jesus.

Denna Herrens tjänarinna vann oss icke på förståndets väg utan på hjärtevägen. Det finnes japaner, som hafva blott en hufvudets religion. De vända sig bort från hedendomen och omfatta, som det synes, kristendomen. Men om så några s. k. kristna tala nedsättande om bibeln, då försvinner med ens deras hufvudkristendom, och sedan hafva de ingen religion alls, hvarken någon hednisk eller kristen. Men om de få kristendomen in i hjärtat, då blifva de starka.

Många af de där 25 pojkarna äro nu evangelister och pastorer. Min far hade en vinhandel. Jag talade med honom och min mor om Jesus, och vinhandeln upp hörde. Sedan berättade jag också för många andra japaner om Jesus, och äfven de kommo till honom. Se, det är icke så nödvändigt, att en missionär är alldeles mäktig ett folks språk, blott han har Guds kärlek till människosjälar. Att jag och mina 24 kamrater blefvo vunna, det berodde därpå, att en utländsk kvinna, som icke mycket kände af vårt språk, älskade våra själar.

En kristen kinesisk ledare.

Kristliga Föreningarna af Unge Män i Kina räknar bland sina sekreterare en herr C. T. Wong, en af de märkligaste unga män Kina äger. Under sex år studerade han vid kejserliga universitetet i Tientsin, det bästa af den kinesiska statens lärdomsskolor. Där kom han i beröring med Robert Cailey och började från den tiden taga liflig del i föreningens verksamhet. När han lämnade Tientsin, tog han anställning i en statens skola i Changsha, provinsen Hunans hufvudstad.

Sommaren 1905 besökte han på genomresa till Changsha de ungas sommarkonferens i Kianguan och gjorde därvid ett mycket djupt intryck på de närvarande.

Guvernören i Hunan gjorde allt, hvad han kunde, för att hålla Wong kvar i Changsha. Han erbjöd honom hög aflöning med endast två timmars undervisningsskyldighet per dag. Vidare erbjöd han honom att efter ett års vistelse i Changsha på statens bekostnad få vistas fyra år vid universitetet. Men Wong afsade sig detta lysande anbud för att i stället ägna sig åt föreningens tjänst. Han skall nu fara till Tokio för att öfvertaga ledningen af det där nyligen påbörjade arbetet bland kinesiska studenter, ett af de svåraste och viktigaste uppdrag, som någonsin en kinesisk ung man erhållit.

F. S. Brockman.
(Ur »Foreign Mail»).

Huru en församling uppkom och tillväxte i Korea.

Vid en vik, som sträcker sig djupt in i Korea, ligger handelsstaden Sinanpo, omgifven af de rikaste risfält. När vädret är vackert, komma från när och fjärran stora skaror af män och kvinnor för att bevista de marknader, som där hållas.

Till denna lifliga handelsplats flyttade för nio år sedan en fattig landtman vid namn *Han* med sina närmaste släktingar och sin egen familj. Han och alla medlemmarna af hans hus hade vid denna tid varit kristna sedan två år tillbaka. Ehuru Han förut bott i en liten obetydlig by, hade ryktet om hans tro spridt sig vida omkring. *Han* hade ej länge varit i sitt nya hem, förrän en hel skara samlades omkring honom och begärde att af honom få undervisning i Guds ord. På sabbaten blef också hans hus alltid fullt af uppmärksamma åhörare. *Han* var snart i full verksamhet för sin Mästare. Han bad, predikade och gick omkring bland folket för att uppsöka de intresserade.

Småningom utsträckte han sina resor öfver hela den stora slätten. Många kommo ock långväga ifrån för att höra honom. Sedan han bott ett år i staden, hade han en församling bestående af trettio medlemmar, och när dessa ej längre rymdes i hans hem, köpte de ett hus och ställde där i ordning en sal med platser för 60 personer. Ett år senare var äfven denna för liten, och de måste därför köpa ett större hus. Efter ännu ett års förlopp räckte icke heller detta till, och då beslöts, att man skulle bygga en kyrka, rymmande 120 personer. Denna kyrka blef dock snart för liten och förvandlades därför till skolhus. En ny kyrka med 250 sittplatser byggdes, men redan efter ett års förlopp var äfven den otillräcklig. Församlingen, som nu räknar 350 medlemmar, håller f. n. på att uppföra en kyrka, som skall rymma 500 personer. Hela verksamheten, såväl den pastorala som den evangeliserande, uppehålles och underhålles helt och hållet af de infödda troende själfva. Någon enda gång under året få de besök af missionärer.

Stockholm. Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget. 1907.

12. Årg. 15 Januari 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

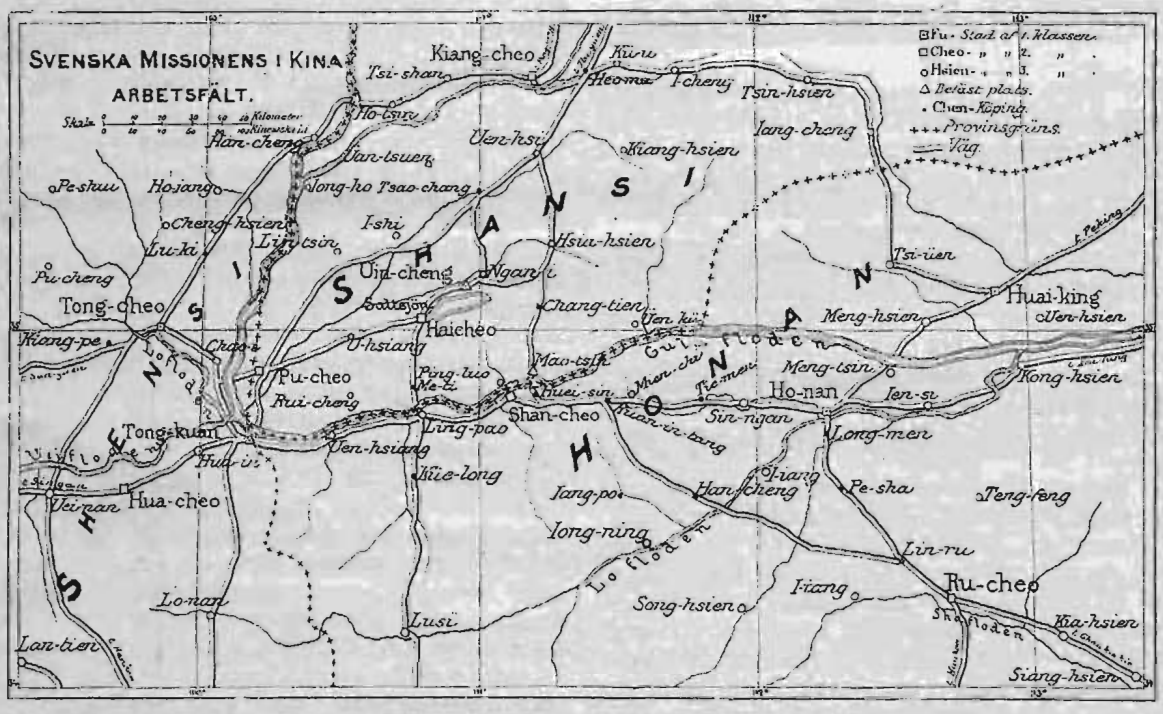

Innehåll:

Missionen — ett räddningsarbete. — Evangelisten. — Bibelkvinnan. — 1807—1907. — Brefafdelningen. — Ord till begrundande. — Evangelii kraft. — Strödda missionsmeddelanden. — Tyskland och Kinamissionen. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Missionen — ett räddningsarbete.*

»Han har dött för alla, på det att de som lefva icke mera må lefva för sig själfva, utan för honom, som för dem har dött och uppstått.» 2 Kor. 5: 15.

Det har kommit för mig, att missionen är ett räddningsarbete och ett räddningsarbete, som kräfver skyndsamhet. Själf har jag lefvat i en afskild ställning ute på landet men dock upplefvat två tilldragelser, som i någon mån visat mig, *hvad* ett räddningsarbete är.

Jag satt en dag i allt lugn och skref, då jag plötsligt fick höra som ett gny. Jag visste icke, hvad det var men blef orolig och sprang ut. Jag fick då se några små barn, som stodo nere vid dammen, och en kvinna med oro slå med händerna, medan hon såg ned i vattnet. Då förstod jag, att fara var å färde. Inom ett ögonblick hade jag kastat af mig hatt och rock och sprungit ned i vattnet. Ungefär två eller tre tum under vattenytan stod en liten gosse vid namn Sven, fyra år gammal. Jag såg, hur han liksom kämpade mellan att sjunka och flyta upp. För mig var det ingen ansträngning, endast en kär plikt och ett ögonblicks verk att taga honom under armarna och lyfta upp honom. De små barnen, som sett lille Sven falla i vattnet, hade icke kunnat rädda honom, men de hade gifvit uttryck åt sin oro, och det var deras ängsliga rop, som hade kallat ut mig. Kvinnan vågade icke kasta sig i vattnet, men genom sina förtviflade åtbörder hade hon utan ord sagt mig: »Här är något att göra.» Och sålunda hjälptes vi åt att rädda lille Sven. Se, detta var *räddningsarbete.*

Så en annan händelse, som var mer sorglig, men som också visar, hvad som menas med räddningsarbete.

Jag satt en dag på mitt kontor, då en förman kom in med ångest målad i sitt ansikte och sade: »Den och den har fastnat i tröskverket.» Jag sprang till olycksplatsen, och där satt verkligen den stackars mannen. Han hade stigit miste och fått in sitt ben i tröskverket, medan detta gick i full fart. Hur vi försökte, kunde vi ej få honom loss. Smeden skickades efter. Han hade med sig skrufnyckel och hoftänger och alla möjliga verktyg, men icke heller för honom gick det. Det visade sig nödvändigt att skrufva sönder en stor del af tröskverket. Hur många händer voro icke på en gång i rörelse för att hjälpa till! En sprang ned efter en varm filt för att svepa om den stackars karlen, ty det var midt i vintern. En annan sprang efter varmt kaffe och gaf honom. Ett par drogo fram en vagn och selade hästen. Och så hjälptes flera åt att bära honom, sedan han väl kommit loss. Jag fick tillbringa största delen af tiden med att stå vid telefonen och telefonera till läkare och lasarett och till stationsinspektoren, att tåget om möjligt skulle hållas ett par minuter, om vi ej kunde hinna till stationen i tid. Tack vare alla förenade krafter kom också den stackars mannen med tåget, som väl var, ty annars hade han nog förblödt.

När vid ett fall som detta det var af sådan vikt, att så många hjälpande händer ögonblickligt satte sig i rörelse, huru mycket mer då, när det gäller det räddningsarbete, som *missionen* har att utföra! Somliga tänka dock i fråga om missionen: »Det arbetet skall missionsföreståndaren, kommittéen och missionärerna göra.» Men det är ett räddningsarbete, där *hvarenda en* behöfver hjälpa till. Och hvad vi behöfva är att få våra hjärtan stämda för missionen, stämda till att vilja något göra och det redan i dag. Vi behöfva lära oss förstå, att om någon enda sviker sin plikt, så kan arbetet i dess helhet vara förgäfves. Därför tillropar Herren oss också genom aposteln: »Köpen tiden!»

Samme apostel säger också ett litet ord, som de sista dagarna åter och åter ljudit i mina öron, och det är detta lilla ord: »Jag står i skuld.» När han uttalar dessa ord, tänker han närmast på hedningar och barbarer. Men hans kärlek till hedningarne och hans arbete för dem var blott en följd af den kärlek, som bodde i hans hjärta till hans eget folk, om hvilket han säger: »Jag önskar, att jag själf vore förbannad från Kristus för mina bröders skull, som äro mina anförvanter efter köttet.» Just för att han hade detta sinne, intog han den rätta ställningen till hednamissionen, kände han sig stå i skuld äfven till hedningarna. Och visst är, att skall ditt missionssinne blifva stärkt *utåt,* måste du först få det stärkt för din *omgifning,* så att du för dina närmaste känner det som en moder för sina barn. Att det yttre missionsarbetet bedrifves med så liten kraft, har utan tvifvel sin grund däri, att vi så litet äro vakna öfver detta, att vi icke kunnat göra Pauli ord till våra, då han säger: »Jag önskar mig själf bortkastad från Kristus för mina bröders skull.» Ja, vi hafva fattat för litet af höjden, nej, af djupet af Kristi kärlek. Vi behöfva få hans kärlek inlagd i våra hjärtan, så att det blir som en sveda i våra bröst i första rummet för dem i vår omgifning, som icke känna Herren, men så äfven för dem, som ingen herde hafva, så att det blir vårt lifs mål att söka draga äfven dem till den gode Herden.

Hur skola vi då draga människor till Kristus? När Herren Jesus själf säger: »Jag måste draga dessa till mig, så att det blir ett fårahus och en herde», eller: »när jag varder upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig», så menar han naturligtvis, att vi, som nu äro hans representanter, skola intaga samma plats, som han intog till dessa, som behöfde dragas. Hvar magneten är för järnet, veta vi. Hvar magneten är för blommorna, veta vi. Det är solen. Men *hvar* är magneten för dessa kalla, fördärfvade, själfviska, blinda, döda människor? Det är *korset.* Är det något, som i denna stund drar ditt hjärta, du, som har erfarenhet af lifvet, så är det icke det stora, det höga, det förnäma, det inflytelserika på jorden, utan korset, lidandet. Och vilja vi utöfva inflytande på våra närmaste, på vår omgifning, vår familj, våra hem, våra kära, våra

* Utdrag ur ett föredrag af brukspatron *J. Hedengren* vid S. M. K:s försäljning i Stockholm den 28 nov. 1906.

arbetare, våra underlydande, våra umgängesvänner, så måste vi intaga just den plats, som mer än någon annan kan kallas inflytandets plats — *korset*. Vi tänka oss i allmänhet korset som en skampåle. Men korset är icke blott en skampåle utan äfven en *tron*. Det är därför, Herren Jesus kan säga: »När jag varder upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.» Kom ihåg det du, som i ditt hjärta har den längtan: »O, att jag kunde bestiga den tron, från hvilken jag med oemotståndlig makt kunde draga människor till Kristus!»

Och nu ett par bibelord, som visa, att vi redan denna stund kunna göra något för Kristus. Här torde finnas någon, som icke har mycket att köpa för, och som tänker: »Jag kan då icke utöfva mycket inflytande, därför att min kassa är så liten.» Då vill jag påminna om hvad Paulus säger i 2 Kor. 8: 2 om de små fattiga församlingarna i Macedonien. Han säger, att »deras djupa fattigdom har flödat öfver, så att de rikligen gifvit i enfald.» Att hafva små tillgångar är sålunda icke något hinder för att vara en öfverflödande gifvare. Nej, ofta är det just i den djupaste fattigdomen, som Gud finner den mest öfverflödande kärleken.

Men vi skola icke blott tänka på gifvandet utan äfven på utsändandet af missionärer. Bland allt arbete, missionen har, torde detta vara det allra viktigaste, ty huru mycket beror ej på att man får ut de rätta personliga krafterna! Nu tänker mången: »Ja, det är en sak, som tillkommer missionskommitteen.» Men, min vän, jag vill påminna om att vi kunna, en hvar af oss, verksamt bidraga till att utsända missionärer. Jesus själf säger nämligen: »*Bedjen* skördens Herre, att *han* utsänder arbetare i sin skörd.» Jag är jordbrukare och vet, hvilken smärta det är, när man icke kan skaffa folk, då säden står mogen. Ett slagregn kan komma eller en stark blåst, och så ligger utsädet på jorden. Detta är dock blott några tunnor hafre eller hvete. Hvilken smärta skall det då icke vara för sädens Herre, Gud i himmelen, han, som rår om den dignande skörden af ädelt hvete, när han ser tusen sinom tusen själar falla till marken, därför att det icke finnes någon, som hämtar in dem! Vi böra därför hvar och en af oss göra den insatsen i arbetet, att vi hvarje dag böja oss för Gud och anhålla hos honom, att han sänder ut flera arbetare och de rätta arbetarne. När de rätta komma, då skall han äfven gifva medel. Herren har sagt, att en rättfärdig mans bön förmår mycket, där den är i verksamhet. Här finnas många rättfärdiga män och kvinnor, sådana, som hafva sina synders förlåtelse. Men om man frågar dem: »Beder du?» så kanske de nödgas svara: »Ja, fem, tio minuter om dagen och det mången gång med ett förströdt hjärta.» Ack, det är så få af de troende, hos hvilka man finner denna kamp för själar, som fanns hos Paulus, om hvilka man kan säga, att deras bön är i verksamhet. Skola vi icke nu hjälpas åt, bilda så att säga en bönekedja? Vi skola då få se, att vi hafva en Gud, som hör bön. Amen.

Evangelisten,

hans egenskaper och befattning samt hans och missionärens inbördes förhållande.

Föredrag vid konferensen i Yuncheng af *Aug. Berg.*

Alltifrån den stund, då missionären slår sig ned på en plats för att upptaga arbete, känner han behof af en infödd medhjälpare, en evangelist.

En missionär utan evangelist är att förlikna vid en plog utan dragare. Möjligen kan han själf draga densamma, men det blir ett tungt och mödosamt arbete. Lycklig är därför den missionär, som från början kan få en god och trogen infödd kristen till medarbetare! Detta faller sig emellertid icke alltid så lätt.

Af erfarenhet veta vi, att den tid fanns, då somliga ibland oss måste nöja sig med att taga till medarbetare den enda kristne, som fanns på orten, ej därför att han motsvarade fordringarna på en evangelist, utan därför att han var en kristen, som för de besökande bättre än missionärerna själfva kunde framställa kristendomens grundsanningar och frälsningens väg. Andra ibland oss fingo nöja sig med sin privatlärare, hvilken, ehuru icke kristen, dock visste något om sanningen, hade förtroende för missionärerna och därför åtminstone icke predikade emot dem.

Dessa tider äro nu förbi, och fordringarna på en evangelist ställa sig med åren allt högre. Hurudana böra då en rätt evangelists egenskaper vara, sedda från kristlig och mänsklig synpunkt?

Från kristlig synpunkt:

Han bör, som namnet angifver, vara *en evangelii förkunnare* (2 Tim. 4: 5) och således själf hafva på sitt hjärta erfarit evangelii omskapande kraft. En verkligt omvänd evangelist är en lika stor kraft och hjälp i arbetet, som den är ett hinder, som har gudaktighetens sken men förnekar dess kraft.

En verkligt omvänd evangelist är ock *en bönens man*. Är han en bönens man, *älskar han ock att läsa sin bibel* för egen och andras uppbyggelse.

Han bör äga en någorlunda god *bibelkännedom*, så att han »talar såsom Guds ord» och »rätt delar sanningens ord».

De förnämsta fordringarna äro alltså, att personen i fråga bör vara en *omvänd, bedjande* och *bibelälskande* man.

Men icke alla, som besitta dessa egenskaper, lämpa sig för predikoverksamhet.

Det fordras ock *en naturlig begåfning att ledigt och logiskt kunna uttrycka sig*. Missionären är ofta borta, och evangelisten måste ställföreträda honom eller ock sändas till utstationer för att predika. Har han då svårt för att uttrycka sig, blir hans tjänst, hur god han för öfrigt må vara, af mindre värde. Dessa egenskaper att ledigt och logiskt uttrycka sig kunna uppöfvas, liksom bibelkännedomen genom studium bör förökas.

Evangelisten bör ock *älska sitt kall*, att predika Jesu Kristi evangelium, och om möjligt icke blott för utkomstens skull taga anställning som en Herrens tjänare.

Från mänsklig synpunkt:

Han bör hafva ett godt rykte om sig. (Apg. 6: 3). I motsatt fall gör hans användande i evangelii tjänst mera skada än gagn. Såsom mindre väsentligt men likväl af betydelse anser jag vara, att han ej dricker vin eller röker tobak, ej heller på privat väg sysselsätter sig med opiepillerförsäljning.

I sitt uppträdande bör han vara respektingifvande och i sin klädsel vårdad. Så t. ex. bör han ej, utom under den heta årstiden, tillåtas gå i kort rock.

Hans befattning.

Viktig och mångsidig, som den är, finnes det väl få evangelister, som uppfylla alla våra mer eller mindre berättigade önskningar och fordringar.

I gästrummet skall han kunna vittna om Herren för både höga och låga, lärda och olärda. I kapellet skall han kunna predika för de troende till uppbyggelse och hedningarne till gagn. På marknader och i byar skall han kunna vittna om Herren och sälja bra med böcker. Uppstå några svårigheter de troende emellan eller emellan troende och hedningar, bör han kunna bilägga dem o. s. v. Han skall med andra ord kunna allt och veta råd för allt.

Men hvar finnes en sådan man? Kanske ställa vi ibland sådana kraf på honom, som äro ägnade att nedslå hans mod, ej besinnande, att han, lika litet som vi, besitter alla egenskaper.

Komma vi så till *missionärens och evangelistens inbördes förhållande*, så är detta en sak af mycken vikt och betydelse. China Inland missionen har för länge sedan insett detta. Den bjuder ock i sina stadgar, att missionärerna i sitt umgänge skola visa de infödda evangelisterna aktning, ej utan noggrann pröfning afskeda dem eller eljest behandla dem summariskt.

Säkerligen grunda sig dessa regler på gjorda erfarenheter, och alldeles säkert är, att vi ej få behandla, ej heller betrakta de infödda evangelisterna som våra personliga tjänare. Allt eftersom tiden går och arbetet utvidgas, komma vi att erhålla evangelister, som besitta större kunskap i Guds ord och mera mångsidighet, än hvad fallet varit under forna dagar.

Men deras fordringar komma ock att växa i samma mån som våra. Väl oss då, om vi i tid äro vakna häröfver och gifva dem den heder, som dem tillkommer, det förtroende, de längta efter!

Där så ske kan, böra vi tillse, att deras rum äro trefliga, och att de få tillfälle till enskild bibelläsning och bön. Vi böra ock efter förmåga förse dem med lämplig litteratur, ägnad att öka deras bibelkännedom och allmänbildning, samt hjälpa dem i utarbetandet af deras föredrag. Tidskrifter, kommentarier och lefnadsteckningar rekommenderas såsom lämpliga härför.

Vi böra vidare bereda våra evangelister tillräcklig sysselsättning samt omväxling i arbetet.

Det kan ju tyckas underligt att behöfva säga så, men den blifvande diskussionen förmodar jag kommer att utreda, hvad jag härmed endast antydt.

En evangelist blir aldrig för oss i socialt afseende, hvad en kamrat från vårt eget hemland är, men i arbetet blir han oss till en ovärderlig hjälp, och därför böra vi hålla honom synnerligen kär.

Bibelkvinnan,

hennes egenskaper och befattning samt hennes och missionärens inbördes förhållande.

Föredrag vid konferensen i Yuncheng af *Anna Janzon.*

Med bibelkvinna förstår jag en kvinna, som är afskild för evangelii tjänst, och som fått en utbildning, som kan dugliggöra henne till denna tjänst. För att skickliggöras till ett jordiskt värf fordras ofta år af utbildning. Mycken vikt lägges ju ock på att missionären, innan han eller hon utsändes, på bästa sätt skall förberedas. Så bör ock den, som skall användas som bibelkvinna, erhålla den bästa möjliga utbildning. Härmed vill jag ingalunda hafva sagt, att man icke med välsignelse kan använda hvarje troende kvinna, som har någon kännedom i Guds ord. Men hvarje troende kvinna äger därför ej förutsättningar för att vara bibelkvinna.

Hvad nu förutsättningar och egenskaper beträffar, så säger det sig själft, att den, som skall arbeta som bibelkvinna, måste vara född på nytt och på sitt eget hjärta hafva erfarit Guds Andes verk. Hon bör vidare hafva ett godt namn och rykte samt förtroende i den församling, hon tillhör. Hon bör äga förmåga att lära sig läsa och inhämta kunskåper samt att undervisa andra. Godt är, om hon äger människokännedom och omdömesförmåga. Framför allt måste hon hafva kärlek och nit för själars frälsning.

Hennes befattning, tror jag, är för oss alla tämligen klar. Hon skall naturligtvis dels ensam, dels tillsammans med missionären göra husbesök och gå ut i byarne. Hon är ju mellanlänken mellan missionären och de utomstående på platser, där rädsla och främlingshat stänga dörren för den förra. Hon skall mottaga gäster, som komma till missionsstationen, och hjälpa till att undervisa och leda de troende kvinnorna. Ehuru det ej kan räknas till hennes befattning, bör hon, då hon har tid, vara villig att hjälpa till med husliga sysslor.

Angående missionärens och bibelkvinnans inbördes förhållande böra ju samförstånd och förtroende vara rådande. Det kommer på missionärens lott att söka framdraga och odla de gåfvor, som finnas hos bibelkvinnan, och att fostra henne till självständighet utan att därvid lösslita de band, som ställa henne i beroende af missionären. Bibelkvinnan åter bör kunna känna, att hon fritt och öppet för missionären kan omtala sina erfarenheter i arbetet och påräkna ett kärleksfullt deltagande.

1807—1907.

Hvarje nyår kommer som en ny påminnelse om nåd, undfången i det förflutna, och om nya tillfällen till tjänande i det kommande. Men vi hafva icke blott anledning att för vår personliga del lofva och prisa Gud och på nytt helga oss åt hans tjänst. År 1907 möter oss med ett särskildt budskap, som för oss innebär orsak till ny förundran, kärlek och tacksägelse. Å 1907 är det nämligen jämt hundra år sedan den protestantiska missionen i Kina tog sin början. När man ser tillbaka på dessa hundra år och ser, hvad Gud har gjort till svar på bön och arbete i tro, så gifves där visserligen öfverflödande orsak till att tacka Gud och hämta mod. Ehuru vägen varit svår och arbetarna på fältet ofta blifvit nedslagna, uppenbarar en återblick på dessa hundra år mycket, som icke kunnat ses af dem, som i första hand voro inne i striden.

För ett hundra år tillbaka hade Kina icke en enda protestantisk missionär, icke ett enda exemplar af Guds ord på sitt eget tungomål, inga kyrkor, inga evangeliska

kristna. Det var ett tillslutet land, som icke gaf löfte om något af allt det, som i dag visar sig så löftesrikt för enhvar, som närmare studerat missionen. Den dag, som är, är hela landet öppet; kyrkor finnas i hvarje provins och i somliga provinser t. o. m. i hvarje prefektur, medan den Heliga skrift blifvit spridd öfver hela landet i många millioner exemplar. Ensamt det Brittiska och Utländska bibelsällskapet har i Kina spridt omkring femton millioner ex. af bibeln och delar däraf.

Någon tryckt redogörelse finnes icke om de tusentals kinesiska kristna, som redan hafva gått att mottaga sin lön, ej heller någon sammanfattad berättelse om de hundratals ädla missionärer, hvilka utgifvit sina lif i tjänande eller såsom martyrer. Men den långa listan är känd för den Herre, som de tjänat, och som de nu tjäna ansikte mot ansikte. Han har reda på all hjärteångest och hvarje lif, som blifvit offradt. Men »utan blodsutgjutelse» blir det ingen andlig frukt, och alla dessa vittnen hafva haft en välsignad gemenskap med honom, som själf gaf sitt lif i döden. Från dessa, som hafva kämpat och lidit, höres den dag, som är, ett: »Du är värdig.» Skola då icke vi, som nu befinna oss i striden, för den glädje, som föreligger oss, lida korset och icke akta smäleken?

Må det år, hvari vi ingått, icke allenast vara ett år, hvarunder vi fröjdas öfver segrar, vunna i det förgångna, utan ett år fullt af heliga beslut att låta det förflutna med dess många bevis på Guds trofasthet mana oss till ännu större bemödanden än hittills, till ännu större själfuppoffringar!

Ur China's Millions.

Brefafdelningen

Puchow den 8 nov. 1906.

Älskade missionsvänner!

»Herren var den, på hvilken vi hoppades. Låtom oss fröjdas och glädjas öfver hans hjälp!» Es. 25: 9.

Höstens stormöte ligger nu bakom oss, vill därför meddela något därom.

Torsdagen den 25 okt. var samlingsdagen, då vi hade glädjen välkomna våra syskon från Haichow, bröderna Tjäder och Vester och syster Ida Andersson, samt åtskilliga kinesiska vänner. Särskildt gladde det oss att denna gång se så många kvinnor komma. Mellan 20—30 bodde här under mötet.

Vid de olika mötena talade än bröderna Tjäder och Vester, än någon af de infödda evangelisterna. På lördagseftermiddagen var kollektmöte, ledt af bröderna Ts'ao och Sie, då de närvarande antecknade sig för ett belopp af mellan 50—60 Tæl (1 Tæl f. n. = kr. 2: 70). Äfven meddelades, att af de 80 Tæl, som tecknades under vårmötet, och hvilka nu till största delen inkommit, hade 50 Tæl afsatts som en grundfond för blifvande kapell. Behofvet af ett sådant är synnerligen stort. Bedjen med oss, att Herren snart må gifva oss ett! Kvällsmötet i kapellet leddes af diakonen Ching från Haichow, och samtidigt pågick förhör med dopkandidaterna.

På söndagen ledde Ien sien-seng, flickskolans lärare, morgonbönen. Efter f. m. predikan af br. Tjäder begåfvo sig alla ut till dopplatsen, där 4 personer döptes: en äldre man och en yngre, son till diakonen Uang, en äldre kvinna samt en af våra större skolflickor, dotter till samme diakon, som således hade glädjen se två af sina barn samtidigt upptagas i församlingen. En mängd utomstående hade samlats för att åse dopet, men den största stillhet rådde. Då vi sedan samlades omkring Herrens bord, voro vi en liten skara af omkring 50. Herren vinner segrar och förökar hopen af dem, som tro, äfven i detta land, ära vare hans namn!

Syster Frida Prytz ledde på eftermiddagen ett bibelsamtal, hvari rätt många deltogo. Ämnet var Ödmjukhet.

På kvällen hölls ett sista möte af br. Vester, som lät de närvarande redogöra för hvad de under dessa dagar hört, och visade det sig, att de hade gömt mycket i minnet. Herren gifve, att det ock måtte gömmas i deras hjärtan för att om möjligt bära hundrafaldig frukt!

På måndagsmorgonen var uppbrott, då många återvände hem. Församlingsmedlemmarna stannade dock för vidare rådplägning. Som regnväder tillstötte, kvarstannade några af dem i flera dagar. Äfven i år komma, v. G., några af de troende bröderna att under en månads tid gå ut två och två för att predika evangelium i distriktet, särskildt å platser, där det glada budskapet ej förut varit hördt.

Öfver ett år har redan förflutit, sedan Herren ledde mig till denna plats, där jag trifves så godt. Idel godhet och barmhärtighet hafva följt mig. Sommaren tillbragte vi i byn Chi-li, som ligger bland bergen 2 sv. mil från Puchow. Där funnos några troende och sökare, hvilka rätt flitigt kommo till de möten, som dagligen höllos. Syster Frida Prytz hade en 10-dagars bibelkurs med kvinnorna, och fastän ej deras antal var så stort, hafva vi all anledning tro, att de få, som deltogo, fingo hjälp och välsignelse. En af dem var just den kvinna, som döptes vid stormötet. Så vidt vi förstå, har hon verkligen fattat frälsningen i Kristus. Då hon under dopförhöret tillfrågades, hvar hennes synder voro, svarade hon: »Dem har Jesus tagit, han bär dem på sig.» Hon har nyligen börjat lära läsa.

Det spelades teater i byn under 3 dagar, hvilket ej händt på öfver 10 år. Då samlades skaror af människor, och vi fingo besök af en mängd kvinnor, af hvilka många aldrig hört om Jesus. De lyssnade villigt till »de goda orden» och — återvände sedan till sina hem. Skola de väl, efter att endast denna enda gång hafva hört evangelium, blifva frälsta?

Det är hjärtslitande att tänka på dessa oräkneliga byar och platser, som ännu ej nåtts af frälsningens budskap. Fältet är så vidsträckt, skörden så mycken. Hvem vill lyda Herrens maning och komma oss till hjälp? Kan du ej komma själf, så bed skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd!

Frida Prytz förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar!

I Jesus tillgifna
Maria Nylin.

Ord till begrundande.

»Millioner af oomvända hedningar hafva gått in i evigheten, de flesta utan att någonsin hafva fått höra evangelium predikas. Alla voro dock berättigade att höra det, ty Kristus hade befallt, att evangelium skulle predikas för alla. Hvad skola vi säga Mästaren, när han frågar oss om dessa hedningar? Hans panna sargades af törnen, hans händer och fötter genomborrades af spikar, hans sida uppstacks af ett spjut, — allt för att han skulle återlösa oss. Hvad hafva väl vi lidit för att bringa dessa människor det glada budskapet? Och hvad göra vi väl nu, som kostar oss något, för att förekomma, att en oafbruten ström af ofrälsta själar följer dem in i evigheten? Skall någon af oss stå med skam inför honom vid hans tillkommelse — som nu är så nära? Älskade bröder och systrar, må vi bedja Herren utrannsaka våra hjärtan och rannsaka våra lif samt sätta oss i stånd att, kosta hvad det vill, stå i rätt förhållande till honom, medan det ännu heter i dag!»

J. Hudson Taylor.

Evangelii kraft.

I ett kapell i Hankow inkom för flera år sedan en medelålders man, hvilken förslösat mer än tjugufem år af sitt lif i de mest förnedrande synder. Han hörde evangelii inbjudning, följde missionären in i ett innanför beläget litet rum och frågade: »Är det sant, hvad ni sagt i dag? Kan Jesus frälsa mig?»

Missionären svarade: »Ja han kan frälsa er. Jesus är mäktig att frälsa; han frälsar fullkomligt».

»Men», sade mannen, »jag är en drinkare, en spelare, en tjuf, en utsväfvande usling, allt detta på en gång — kan Jesus ändå frälsa mig?»

»Ja», svarade missionären. »Jesus kan och vill ändock frälsa er.» De föllo ned på sina knän i det torftiga rummet och anropade tillsammans Gud, och så steg mannen upp från denna bön som en ny människa, ifrig att få börja ett nytt lif.

Sedan han fyra till fem år stannat hos missionärerna, beslöt han att återvända till sin hemort för att för vänner och släktingar förkunna, hvad evangelium hade verkat hos honom.

Folket på hans hemtrakt kunde icke känna igen honom, så förändrad var han. Han var nu »klädd och vid sina sinnen», medan han förut varit nästan som en demon. Han började nu tala om Guds oändliga kärlek till en fallen värld. Han berättade om Jesus Kristus, som lämnat sin härlighets himmel och kommit hit ned på jorden, lefvat ett skönt lif och sedan dött en förskräcklig död för världens synder; han talade om huru Herren Jesus på tredje dagen uppstått ur grafven och efter fyratio dagar uppfarit till himmelen för att intaga sin plats på Faderns högra hand. Han talade vidare om den Helige Ande, hvilken har makt att förändra människors hjärtan, omskapa deras själar och hjälpa dem att blifva goda.

Dessa underbara nyheter fängslade folkets hjärtan. Det dröjde ej länge, förr än många kommo och kastade sina afgudar för mannens fötter samt bådo honom vända tillbaka till Hankow och bedja missionären komma till byn. Han gick, och missionären följde med glädje, om än med en viss bäfvan, kallelsen. Alla voro i spänd förväntan vid hans ankomst.

»Hvad betyder väl detta?» frågade han. »Hafven I förut hört talas om Jesus Kristus och hans religion?»

»Ack», svarade de fattiga byinvånarne, »vi veta mycket litet om Jesu religion, endast hvad denne man har berättat oss; men vi veta, att en religion, som kan förändra en människa så, som er religion har förändrat denne man, måste vara från himmelen — och det är just en sådan religion, vi behöfva.»

Strödda missionsmeddelanden.

Mandschuriet led fruktansvärdt år 1900 under boxareoroligheterna och sedan icke mindre under det rysk-japanska kriget. Men under allt detta har den kristna församlingen på ett underbart sätt bevarats. Ja, den gick ut ur denna hemsökelsens eldsugn med ett medlemsantal af 11,584 och en årlig inkomst på nära 40,000 kr.

Vid ett nyligen af den presbyterianska missionen hållet möte afskildes högtidligt för predikokallet sjutton infödda, unge män, som genomgått en teologisk skola. Två af dem, de mest begåfvade och, som det syntes, äfven de allvarligaste, erbjödo sig att utgå såsom den mandschuriska kyrkans första missionärer. En missionskommitté bildades för att behandla frågan. De unge männen antogos, och så beslöts på förslag af en bland kommittéens medlemmar, en kines, att den mandschuriska kyrkans missionsfält skulle blifva: Mandschuriet, Mongoliet, Korea och angränsande trakter.

En pastor Webster, som var närvarande vid detta möte, skrifver: »Utvidgandet af vårt arbete i Mandschuriet förhindrar icke, att vi småningom komma att uppgå som en del i den stora korporation af kristna, som skall blifva känd icke under namnet presbyterianer, kongregationalister, episkopaler eller metodister utan såsom 'Kristi kyrka i Kina'. Och att den dagen snart må inbryta, det gifve Gud!»

Uganda. En af Engelska kyrkomissionssällskapets missionsläkare, anställd vid sjukhuset i *Uganda* i Centralafrika, berättar följande:

I söndags infördes på sjukhuset en stackars man, som högt jämrade sig. En operation företogs, som icke endast lindrade hans smärtor utan äfven förekom, att döden, mänskligt sedt, inom några timmar inträdde. Den sjuke hade inga ord för sin tacksamhet. Men af Semei, sjukhusets springgosse, tilltalades jag på följande sätt: »Vet ni, Sebo, hvilket namn uganda-folket har gifvit er?» »Nej, det vet jag inte.» »Jo, de kalla er 'Tefe'.» Jag var icke mycket klokare för det och frågade, hvad han menade. »Jo», sade han, »det är ett ordspråk 'Tefe etusa mugenyi', och det betyder: Det hem, där de icke dö.» Och så följde förklaringen: »Om en man håller på att slå sin hustru, och han ser en främling, som kommer på besök, så upphör han att slå henne och låter henne gå. Och då säger hon: 'Om inte den där besökande hade kommit, så hade jag blifvit dödad'. »Och nu», fortsatte Semei, »är ni den besökande, som kommit till detta land, och som har räddat så många af våra sjuka från

att dö. Och därför kalla de er 'Tefe', det hem, där människor icke dö.»

»Hvilken skön benämning», tänkte jag, »men icke tillämpad på mig utan på vårt sjukhus! Ja, jag skulle vilja skrifva öfver dess ingång: 'Tefe etusa mugenyi — det hem, där människor icke dö'. Och må många bedja för oss, att det må blifva ett hem, där människor räddas icke blott från lekamliga lidanden och från timlig död, utan där de frälsas från honom, som har makt att fördärfva både kropp och själ.»

Missionärer såsom bibelöfversättare. Det har nyligen konstaterats, att de öfversättningar af *hela bibeln*, som utförts af *missionärer*, uppgå till 101. *Hela det nya testamentet* har dessutom af missionärer öfversatts till 127 språk. Härtill komma 254 öfversättningar af delar vare sig af Gamla eller Nya testamentet. Vi se således, att missionens arbetare på det litterära området gjort en betydelsefull insats.

Tyskland och Kinamissionen.

Bland de många missionssällskap, som arbeta i Kina' finnas åtta tyska: Sällskapet till befrämjande af den evangeliska missionen bland hedningarne (Berlin I). — Rhenska missionen — Baselermissionen — Allm. evang. protestantiska missionsföreningen — Berliner fruntimmersmissionsföreningen för Kina — Kieler Kinamissionen — Den tyska Kina-Alliansmissionen i Barmen. — Den tyska Kina Inlandmissionen i Liebenzell.

Möjligen kunde man såsom ett nionde missionssällskap tillägga Hildesheimermissionen för blinda.

Vid detta tillfälle vilja vi endast något redogöra för den *Tyska Kina-Alliansmissionen i Barmen*, hvilken i likhet med missionen i Liebenzell (se dec.-numret för år 1905) för sin tillkomst har att tacka grundaren af den engelska Kina Inlandmissionen, den välsignade gudsmannen Hudson Taylor.

Den tyska Kina-Alliansmissionen

är det äldsta af dessa två sällskap. Samtidigt med att år 1889 särskildt i Wuppertal en omfattande väckelse började genom den svenska evangelisten Franson, skref Hudson Taylor i »China's Millions» under rubrik »Hela skapelsen» en artikel, hvari han för de troende målade den stora nöden i Kina och på det allvarligaste lade dem på hjärtat deras plikt att taga sig af detta lands 400 millioner invånare. Denna vädjan vann genklang hos flera af de troende i Wuppertal och verkade, att åtskilliga af dem slöto sig tillsammans för att bedja och arbeta för missionen i Kina. Snart trädde man också i förbindelse med Hudson Taylor och rönte hos honom ett vänligt tillmötesgående. I enlighet med Kina Inlandmissionens grundsatser beslöto de tyska bröderna att uteslutande förlita sig på den allsmäktige Gudens hjälp och anförtro sig åt hans ledning. En kommitté bildades af 5 bröder, tillhörande olika evangeliska samfund. Snart anmälde sig ock bröder och systrar att vilja utgå. Kommittéen, som ansåg, att det hos missionärskandidaterna framför allt komme an på den *inre* utrustningen och icke så mycket på att de erhölle en omfattande teoretisk utbildning, utskickade redan i oktober 1890 de 3 första missionärerna. Sedan dess har antalet vuxit till 26.

Ehuru den tyska Kina Alliansmissionen arbetar i nära anslutning till den engelska Kina Inlandmissionen, utgör den dock en självständig gren. Sitt första arbetsområde erhöll missionen i provinsen Chekiang, där dess första missionärer efter genomgående af C. I. M:s språkskolor fingo arbeta på ett par af de engelska stationerna. År 1894 anvisades emellertid åt den tyska missionen ett särskildt arbetsområde, nämligen sydvästra delen af samma provins, och snart kunde där öppnas den ena stationen efter den andra. År 1899 anvisade C. I. M. åt Barmenmissionärerna ännu ett arbetsfält i provinsen Kiangsi.

Hvad beträffar underhåll till det hela, så vänta alla medlemmarna af missionen det nödvändiga af Herren, och hittills har han, som är missionens Herre, icke låtit sina tjänare något fattas.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under december månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö
950.	K. F. U. K., Venersborg, gm E. L.	150: —	
951.	Mangelpenningar från S. J., Håga, Linde	16: —	
952.	I. B. gm A. R. till makarna Böllings underhåll	50: —	
953.	E. K., Landskrona	3: —	
954.	Vesta syfören. bidrag t. M. Nylins underhåll	25: —	
955.	O. E., Vånga: En tacksamhetsgärd åt Herren	10: —	
956.	A. S. sparbössemedel	5: 41	
957.	A. H.	5: —	
958.	Onämnd, Tranås, gm K. B.	10: —	
959.	Säby arbetsfören. gm E. O., Katarp, Säbydal	35: —	
960.	Onämnd, Hvetlanda	25: —	
961.	Ingelstorps syfören. gm C. von S.	30: —	
962.	A. Ö., Åtvidaberg	6: 25	
963.	Rabatt å försålda böcker i Alingsås	22: 50	
965.	»Tackoffer»	40: —	
966.	Askeryds Jungfrufören. gm S. G.	15: —	
967.	Syfören. i Simtuna	70: —	
968.	Från missionsvänner på Mölnlycke gm H. Z.	10: —	
969.	K. B., Gölhult, Kristdala	8: —	
970.	S. J., Maramö	10: —	
971.	Syföreningen i Lernbo	20: —	
972.	S. K., Sthlm	25: —	
973.	En sparpenning gm A. G., Karlskrona	4: —	
975.	H. A.	5: —	
976.	F. B:s Bokhandel	5: —	
978.	»Johannes»	25: —	
979.	J. P., Hedemora	50: —	
980.	Onämnd	5: 62	
981.	H. H.	8: —	
982.	Insaml. i Klöfverdala Missionshus gm J. L.	10: 20	
983.	Häggebo mfg gm C. O. K., Linköping	30: —	
984.	För sålda gardiner A. de B.	50: —	
	Transport kr.	783: 98	

	Transport kr.	783: 98
985.	Från några vänner gm E. E., Falun	50: —
986.	Kollekt i Järsnäs 13/12 14: 07, 10 kr från onämnd gm S. H.	24: 07
987.	Från missionsvänner i Höganäs Öfre	50: —
988.	A. H. gm A. A., Göteborg	20: —
990.	Från Åbyggeby gm E. H.	25: —
991.	Hednavärldens vänner i Misterhult gm M. K.	176: —
993.	Ev. Fost. Stiftelsen	150: —
994.	A. J. P., Torsåker	25: —
995.	Korsberga mfg gm A. L., Ö. Korsberga	15: —
996.	K. H.	5: —
997.	Gen. M. B. från syfören. för S. M. K.	2: —
998.	»Marias sparbössa» gm S. L.	10: —
999.	Kina mfg i Nacka gm F. F.	15: —
1000.	För försålda ex. af »Hans Stjärna i Östern» gm H. D.	1: 50
1001.	Onämnd	50: —
1002.	C. A. S.	5: —
1003.	H. F:s sparbössa, Kumla	5: —
1004.	Krogstorps och Sulegångs syfören. gm A. J.	25: —
1005.	Jönköpingskretsens Ynglingaförbund t. H. L:s underhåll för 1906 gm K. A. R.	1000: —
1006.	M. V.	7: —
1007.	Kollekt fr. Vexiö mfg gm A. D.	15: 45
1008.	»Missionsäpplen», Tranås	16: —
1009.	M. F., Ljungby gm E. S	5: —
1010.	A. E:d » »	5: —
1011.	N. M., Jönköping »	2: —
1012.	Från en syfören. på Svartsjö gm G. R.	60: —
1013.	G. R.	10: —
1014.	Sparbössemedel fr. Vaxholm gm T. R.	20: —
1016.	»Lösen dem»	75: —
1017.	Sparbössemedel, A. T:r,	3: 89
1018.	Styrestad mfg gm T. A.	75: —
1019.	C. E. B., Malmbäck, Rommenäs mfg	30: —
1020.	Mjölby mfg gm C. O. K.	5: —
1021.	A. B., Skellefteå, rabatt å böcker	4: 68
1022.	N. O., Husqvarna	12: 50
1024.	Hvetlanda mfg resebidrag gm G. A. Ö.	5: —
1025.	Skede mfg, kollekt gm G. A. Ö.	3: 38
1026.	Ekekulls » » » »	2: 71
1027.	Holsby » » » »	15: —
1028.	Slättåkra » » » »	5: —
1029.	Nye » » » »	4: 81
1030.	Farstorps » » » »	5: 14
1031.	Lemnhults » gm d:o	10: —
1032.	Östra Korsberga mfg kollekt gm d:o	15: —
1033.	Ur Yngves o. Wilhelms sparbössa gm P. F., gm d:o	3: 43
1034.	Vid en andaktsstund i Bexheda, kollekt gm d.o	7: 82
1035.	Ungdomsfören. i Virserum, kollekt	1: 50
1036.	» i Målilla »	2: 25
1037.	» i Mörlunda »	3: —
1038.	Från Figeholm, kollekt »	8: 50
1039.	» Gärsebo, Misterhult »	7: 66
1040.	» Berga » »	2: —
1041.	» Fårbo » »	3: 04
1042.	» A. P. O., Ekerum »	2: —
1043.	» Björkvik, kollekt »	3: 48
1044.	» Fattighuset, kollekt »	5: —
1045.	» Krogstorps o. Sulegångs syfören., kollekt	2: —
1046.	» Baggetorp, kollekt	7: 13
1047.	Mjölkulla, Kristdala, kollekt	2: 05
1048.	T. J. i Bråbo »	1: —
1049.	K. J. S, sparbössem.	4: 72
1050.	Underhåll Jan.—Juni 1907 för Frida Prytz gm K. M. A.	500: —
1051.	Lilla Sv. Barntidningen	2: 88
1052.	Ch. A., Vadstena	1: 87
	Transport kr.	3,421: 44
	Transport kr.	3,421: 44
1053.	L. H., Nässjö, rabatt å försålda böcker	10: 30
1054.	Missionsvännerna i Hörsta t. A. Hahnes underhåll	30: —
1055.	P. P., Vrångö, Styrsö, sparbössem.	60: —
1057.	E. J. o. H. J., Ödeshög	60: —
1058.	Ur en kontorssparbössa gm d:o	1: 30
1059.	M. N. » d:o	4: —
1060.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, t. Böllings underhåll	150: —
1061.	B. H. M., Mockfjerd	100: —
1062.	Missionsaskemedel från Tranås med omnejd	165: 98
1063.	Törnevalla mfg gm A. N., Refva, Lingholm	25: —
1064.	Systerfören. i Ramfall gm A. P. J.	25: — 4,053: 02

Särskilda ändamål:

964.	Sparbössemedel fr. Sollefteå till biblar åt Kinas kvinnor gm L. S.	74: —	
974.	Till Fr. Hallins skola i Yuncheng för 1907 fr. Daggryn. gm K. M. A.	270: —	
977.	Kvartalsafgift för inf. evangelist. E. O. U.	50: —	
989.	Söndagsskolbarnen i Skärstads n. Missionshus t. Augusta Bergs skola gm L. S.	20: —	
992.	Chias underhåll	70: ·	
1015.	Redbergslids syfören. t. evangelisten Fengs underh. gm B. J. S. N.	150: —	
1023.	H. M.: till arbetet på Stålhammars station	20: —	
1056.	Söndagsskolbarnen i Rörsås: till arbetet på Högmans station	25: —	
1065.	Betlehemskyrkans Barnmfg till tre barns underhåll gm L. H.	180: —	
1066.	Läsare af »Friska Vindar»: till inf. medhjälpare	1: 50	860: 50

Summa kr. för december	4,913: 52
Under jan.—november månader kr.	63,602: 84
Under jan.—dec. månader kr.	68,516: 36

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Ty liksom jorden låter sina växter framspira och en trädgård sin sådd växa upp, så skall Herren låta rättfärdighet och lof växa upp inför alla folk.

Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina,

anmäles till prenumeration för 1907 (tidningens 12:te årgång).

Sinims Land utkommer, vill Gud, med tvänne nummer i månaden, den 1 och den 15, efter samma program som under föregående år.

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. för helt år och 50 öre för halft år, hvartill kommer postporto 35 och 25 öre, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkt till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumeration ske på posten.

Redaktionen.

12. Årg. 1 Februari 1907. Pren.-pris ¼: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

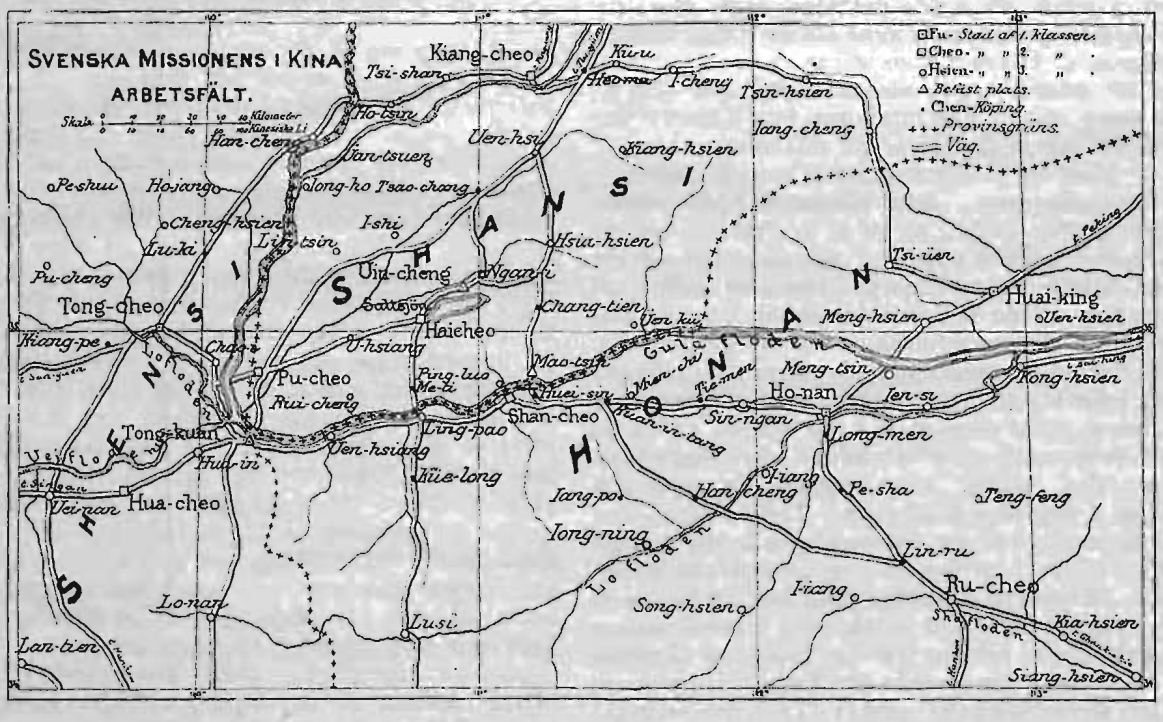

Innehåll:

Gåfvo- och böneoffer. — Andliga rörelser bland Miaostammarne i sydvästra Kina. — Erbjudna tillfällen. — Brefafdelningen. — Bibelkurser för kvinnor. — Andebesättelse. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8. 2 tr.

Gåfvo- och böneoffer.*

I.

Hvad är egentligen meningen med dessa försäljningsdagar för missionen? Är det icke Herrens mening, att de skola vara verkliga offerdagar? De äro det ju kanske icke omedelbart. Medelbart vill dock Herren, att de skola vara det. Och härvid har jag tänkt: »*Hur* vill Herren hafva det med våra offer? Har han gifvit oss någon ledning i sitt ord ifråga härom?»

Det synes mig särskildt, att två kapitel i det andra Korintierbrefvet, det 8:de och det 9:de, tala ett både tydligt och närgående språk i det afseendet. Må hvar och en af oss i stillhet under bön inför Guds ansikte läsa dessa båda kapitel! Det är icke ord allenast, som där möta oss från Herren genom hans apostel, utan lefvande föredömen, lefvande exempel från den första kristna tiden. Och de tala ju på sitt sätt mäktigare än ord. Låtom oss nu med ledning af de nämnda kapitlen se några drag af huru Herren vill hafva det med våra offer och därvid taga det icke såsom *kraf*, såsom tunga bördor, oss pålagda af Herren, utan såsom en hans kärleksvädjan till våra hjärtan, såsom önskningar och på samma gång såsom förväntningar från honom! Jag tror, att det då skall blifva oss till välsignelse.

I 2 Kor. 8: 5 säger aposteln om de macedoniska församlingarna: »Icke såsom vi hade väntat, utan *sig själfva gåfvo de först åt Herren* och så åt oss genom Guds vilja.» I det ordet ligger för visso en viktig fingervisning. Det var fråga om en insamling till de heliga i Jerusalem och om deltagandet från de macedoniska församlingarnas sida. I detta offer, säger aposteln, hade dessa församlingar deltagit, icke såsom han och hans medarbetare hade väntat, utan *öfver förväntan*. Sig själfva gåfvo de först åt Herren och så åt de heliga efter Guds vilja. Hvad är det månne, som framför allt utgör det väsentliga i ett offer åt Herren? Det är, att själfva *hjärtat* är med däri, att det verkligen är ett *personligt* offer. Först därigenom blir offergåfvan varm, och först därigenom skickliggöres den att blifva en verklig insats i Guds rike, sådan som Herren önskar den. Ack, huru många gåfvor äfven på Herrens altare äro icke i det stycket rätt kalla! Huru varm var icke macedoniernas gåfva! Den var varm i första hand genom den förnyade troshängifvelse åt Herren, hvartill dessa kristna drefvos, när det gällde att göra en insats i hans arbete. *Sig själfva* gåfvo de först åt Herren såsom ett förnyadt offer på hans altare, och sålunda, i den första kärlekens innerlighet och värme förnyade, »gåfvo de sig», säger aposteln, »åt oss» såsom Herrens tjänare, såsom förmedlare af gåfvorna till de heliga.

Låtom oss se på ett annat uttryck i v. 4! Det står där om de kristna: »de bådo oss med mycken enträgenhet om den *ynnesten* att få deltaga i undsättningen till de heliga». De betraktade det således såsom *en nåd* att *få* tjäna. Vi veta ock, att Paulus betraktade det så. Hela hans lif och tjänst i hednavärlden syntes honom såsom en gudomlig, stor nådesbevisning. Han hade fått den nåden af Gud att förrätta evangelii offertjänst bland hedningarna. Det offret kostade honom mycket, men han såg det icke dess mindre såsom nåd både att *tjäna* i evangelium och att *lida* för evangelium. Ack, att *vi* alltmer toge det så, icke såsom en börda, ett tvång, utan såsom en *nåd*, en *ynnest* från Gud! Det är nåd att få taga emot, men det är nåd också att få gifva. Och Jesus, säger Paulus i Apostlagärningarna, har ju själf sagt, att »det är saligare att gifva än taga». Ju mer det blir så med oss, att vi betrakta det som en verklig ynnest af Gud, ja, såsom en verklig nåd af honom att få deltaga, blir det också glädje. Då kunna vi tjäna och göra vår offertjänst »med smordt hufvud och tvaget ansikte», äfven om det gäller en verklig försakelse. Då blir det så, som Gud vill hafva det, den Gud, om hvilken det i 2 Kor. 9: 7 säges, att han »älskar en glad gifvare» — en öfver Guds outsägliga nåd glad gifvare, som med glädje lägger sitt offer på Herrens altare.

Låtom oss se på ett annat drag! I 9 kap. v. 11 och 13 förekommer ett litet uttryck, som för öfrigt icke är sällsynt i detta sammanhang. Det är de två orden »*i enfald*». Hvad vill det säga att gifva i enfald? Paulus sammanställer på ett annat ställe uttrycken »enfald och renhet». Och det är uppenbart, att han därmed åsyftar *rena bevekelsegrunder*. Enfald betyder också, att ögat är riktadt blott på *ett*, att själens öga, hjärtat, liksom samlar sig i ett enda syfte, hvilket här är, att Herren må få ära och vinning, att hans kärlek måtte komma till uppenbarelse och seger. Är det i det sinnet *du* bär fram din gåfva, då bär du fram den i enfald.

I kap. 8: 3 hafva vi åter ett litet drag af huru Herren vill hafva det i vår offertjänst, då vi där läsa det lilla ordet »*själfmant*». Vi kunna ju också säga frivilligt. Har du någonsin läst det kapitel i gamla testamentet (1 Krön. 29), där det talas om huru David inför folket gaf tillkänna sin åstundan att bygga Herrens hus och frambar sina gåfvor inför Herren i folkets åsyn? Det finnes där ett litet ord, som ständigt kommer tillbaka, och det är detta ord: »frivilligt». David hade frivilligt, af fritt hjärta, drifven af sin kärlek till Herren och hans hus, gifvit af sina ägodelar. Och så frågade han: »Vill då någon annan nu i dag frivilligt fylla sin hand med gåfvor åt Herren?» Sedan omtalas gång efter annan i kapitlet, huru de frivilligt kommo och buro fram sina gåfvor inför Herren. Det var intet tvång från människors sida, intet öfvertalande, intet tryck, utan utflöden af hjärtan, som öfverflödade af tacksägelse till Gud och af brinnande åstundan att få tjäna honom. Ack, må våra offer mer och mer blifva sådana verkligen frivilliga offer! Det är offer, som behaga Gud. Det kan nog utöfvas tryck äfven på ett område sådant som detta. Men huru så frampressade gåfvor te sig inför Guds ansikte, tror jag mig veta. Må våra offer blifva verkligen *frivilljeoffer!* Då har gåfvan välsignelse med sig.

* Föredrag af pastor T. Lindhagen vid S. M. K:s försäljning den 28 nov. 1906.

Ännu blott ett drag af huru Gud vill hafva det med våra offer! I kap. 8: 2 står det lilla ordet »rikligen». Och det ordet får sin särskilda belysning i kap. 9: 6, där det heter angående offergåfvan, »att den må vara tillstädes *såsom en välsignelse* och icke såsom en njugghet». Gud »gifver oss allt rikligen till åtnjutande» (1 Tim. 6: 17). I Jesus Kristus hafva vi fått delaktighet i *all* andlig välsignelse i det himmelska. Fullheten af Guds nåd öfverflödar till oss och det hvarje dag, äfven om det är både si och så med vårt mottagande. Det talas om »Guds nåds öfversvinneliga rikedom» såsom stående oss till buds stund efter stund. Det talas om »ett mått packadt, skakadt och öfverflödande», som Gud vill gifva i vårt sköte. Ack, att vi såsom ett motsvarande tackoffer för all denna Herrens öfverflödande gifmildhet öfverflödade i villighet att offra på hans altare, att det icke vore såsom en njugghet utan såsom en välsignelse! Hur är det i det stycket? Ja, vi döma icke hvarandra. Må hvar och en själf ställa sig inför Herren!

Andliga rörelser bland Miao-stammarne i sydvästra Kina.

Sammandrag efter »China's Millions».

Underbara ting ske i våra dagar. Åter och åter höra och läsa vi om huru Herren äras i öster, och att på hafvets öar Israels Guds pris sjunges (Es. 24: 15). — De meddelanden, som nyss kommit från Kina, förtälja för oss, att äfven där håller Herren på att göra stora och förunderliga ting.

Det är i synnerhet bland Kinas urinvånare, de så kallade Miao-stammarne, — hvilka bebo vissa bergstrakter i sydvästra delen af landet, i provinserna Kueichow och Yunnan, — som Herrens Ande för närvarande kraftigt verkar. Missionsverksamheten bland dessa stammar är ej gammal. År 1899 byggdes det första kapellet bland dem, och då missionsarbetet efter boxarupprorets slut upptogs på nytt, fanns det endast något tiotal kristna ibland dem.

En skollärare, som hört talas om den nya läran, uppsökte nu missionärerna. Han stannade hos dem några dagar för att höra och se. Då han återvände hem, fick han med sig ett exemplar af Lukas evangelium samt en sångbok och en katekes. Dessa böcker läste han mycket omsorgsfullt. Snart började han undervisa sina skolgossar i dem, och det dröjde ej länge, förr än han samlade hela befolkningen i sin by och meddelade dem, hvad han läst.

Någon tid därefter reste en missionär fram i närheten af denna by. Han möttes då på en plats, belägen 3 sv. mil från byn, af några utsända, hvilka inväntade honom och nödgade honom att följa med. På aftonen samlades hela byns befolkning till gudstjänst. »Jag blef», berättar missionären, »så förvånad att finna, huru grundligt de blifvit undervisade i sanningen». Alla kunde läsa upp 'Herrens bön' och 'de tio budorden' utantill. De hade också en god kännedom om den evangeliska berättelsen. Vidare kunde de många sånger, hvilka de sjöngo till sina egna melodier.

Följande morgon efter gudstjänstens slut upptändes en stor eld midt i byn. I den kastade de sina offerredskap, trollstafvar och amuletter. En kvinna tog af sin halskedja och kastade den i elden, sägande: »Hvarför skall jag bära denna? Jag förtröstar nu på lefvande Gud. Trollkarlen bjöd mig bära den, men jag tror ej längre på hans lögner». Alla de andra kvinnorna följde hennes exempel.

En äldre man, hufvudmannen i sin stam, utropade, då han hörde evangelium förkunnas: »Det är ej rätt att behålla sådana goda nyheter för sig själf. Jag måste gå och förkunna dem för mina stamfränder». Strax for han bort till en afdelning af sin stam, som bodde tre dagsresor därifrån, och förkunnade där Kristus. Då dessa människor fingo höra ordet, mottogo de det med största glädje. Stora skaror af dem besökte missionsstationen. I grupper på 20 à 30 fortsatte de att komma under flera månader. Vid ett tillfälle räknade missionären gästernas antal och fann det uppgå till 300. Många hade kommit från långt aflägsna trakter och hade haft en ytterst mödosam vandring på de branta bergstigarne. Somliga hade haft ända till tio dagsresor att färdas. Vid framkomsten voro de äfven alldeles uttröttade. Fötterna voro svullna och såriga. En sjuknade i smittkoppor och dog kort efter framkomsten.

Som kineserna alltid vägra att taga emot personer, tillhörande urfolket, i gästgifvargårdarne, måste de stackars människorna tillbringa nätterna ute. Mat få de ej heller köpa utan måste bära sin matsäck med sig både för bort- och hemresan. De bruka föra med sig majsmjöl i getskinnspåsar samt en träskål. När de komma till en källa eller bäck, tillreda de där sin enkla måltid af majsmjöl, rördt i kallt vatten. Men det är ej blott vägens vedermödor, de hafva att utstå. Ofta äro de utsatta för förföljelser från kinesernas sida. Dessa öfverfalla dem på vägarne och röfva från dem deras tillhörigheter. De anklaga dem som upprorsstiftare; de utsprida falska rykten om dem såsom t. ex. att de förgifta brunnarne efter vägen med gift, som de utländska missionärerna gifvit dem o. s. v. Lyckligtvis hafva mandarinerna uppträdt till deras försvar. Genom proklamationer, ställda till kineserna, hafva de förklarat för dessa, att Miao-folket har full rättighet att öfvergå till kristendomen, och genom särskilda skrifvelser till de olika stammarnes höfdingar hafva de för dessa sökt klargöra den verkliga innebörden af dessa rörelser samt uppmanat dem att lämna de kristna i fred. Genom sådana åtgärder hafva de kristna åter fått lugn.

På flera platser inom de olika stammarnes områden samlas regelbundet stora skaror omkring Guds ord. På en af hufvudorterna för den så kallade Hvita-stammen hafva de själfva på egen bekostnad uppfört en gudstjänstlokal, 32 m. lång och öfver 10 m. bred. Skaror i tusental samlas här vid hvarje möte för att höra Guds ord.

De kristna ibland Miao-folket äro mycket ifriga att verka för Herren, och detta gör arbetet bland dem så hoppgifvande. De gå ut, två och två, och predika och sjunga såväl i närliggande som i långt aflägsna byar. Hvart de komma, mottagas de med glädje. Folket söker ock draga den mesta möjliga nytta af deras besök. Så t. ex. sutto de i en by och lyssnade till ordets predikan ända till mellan kl. 1 och 2 på morgonen. När predikanten vid den tiden drog sig undan för en stunds hvila,

fortsattes ändå mötet, och i dagbräckningen fann han folket ännu ifrigt sysselsatt med att lära bibelspråk och sånger.

I en annan by framställdes Jesu lif för folket medelst skioptikonbilder. En af de infödde tolkade bilderna. Flera tusen personer voro närvarande. Då Jesu korsfästelse framställdes på duken, inträdde den djupaste tystnad i salen. Evangelistens tal var mycket gripande. Efteråt började han bedja. Hvilken underbar bön! Snyftningar och gråt hördes öfverallt. Den missionär, som var närvarande och bevittnade detta, skrifver, att han själf omöjligen kunde återhålla tårarne. Följande dag firades Jesu döds åminnelse. 240 personer sutto då omkring Herrens bord. »Det var en underbar syn», skrifver samme missionär, »och mitt hjärta flödade af tack och lof till Gud, då jag såg alla dessa, som så nyligen tillbedit djäfvulen, förr sjunkna i synd och last, nu samlade omkring Jesus och tillhörande hans i blodet rentvagna skara».

En annan missionär berättar om en resa, som han för kort tid sedan gjorde i Miao-distriktet, hvarunder han genom dopet fick intaga 1,162 personer i församlingen. Af dessa voro 604 kvinnor och 588 män. Sitt besök på en utstation beskrifver han sålunda: »Första aftonen (lördagen) voro 600 människor samlade. Följande dag, kl. 6 på morgonen, hölls ett bönemöte med 800 deltagare. Och där var det bön, ja, hvilken bön! Öfverallt i salen ropade de till Gud, ibland en, ibland flera på en gång, somliga på miao-språket, andra på kinesiska, åter andra begagnade omväxlande de båda tungomålen. Guds Ande var mäktigt närvarande. Efter frukosten samlades vi åter. Den stora byggnaden var fullpackad med människor. Af dessa skaror hade för blott två år sedan ganska få ens hört Jesu namn nämnas, och nu sjöngo de af fullaste hjärta hans pris. När jag hörde den väldigt brusande sången, påmindes jag om det ordet: »Såsom en röst af mycket vatten och såsom en röst af starkt tordön» (Upp. 14: 2). Därpå följde möten för pröfning af katekumener. Trettiosex män, utvalde bland de kristna i olika byar, sutto där såsom ett »de äldstes råd». Inför dessa inkallades dopkandidaterna en och en. Pröfningen var mycket noggrann. Nästan utan undantag ådagalade katekumenerna en grundlig insikt i sanningen; deras svar voro ofta mycket träffande. Det var tydligt, att de gått i Andens skola. En äldre kvinna, öfver 70 år gammal, redogjorde mycket klart för den kristna trons hufvudsanningar, och då hon sedan tillfrågades: »Hvar äro dina synder?» gaf hon till svar: »Dem tog Jesus i sin kropp, och så tog han bort dem på korset.» Då det sades till en annan: »Bibeln säger ju, att alla äro syndare. Är då ej också du en syndare?» svarade hon: »Jo, men då jag trodde på Jesus, tog han bort alla mina synder.» En annan fråga framställdes: »Hur kan du komma till himmelen, hur kan du finna vägen dit?» »Jesus är den, som leder mig, och då finner jag vägen», gafs till svar. Flera af katekumenerna voro ålderstigna, men äfven bland dessa var det mycket få, som på grund af bristande insikt måste tillbakavisas. Mellan 2- och 3,000 människor bevittnade dopakten. Efter dopet firades Herrens nattvard. Det var en gripande stund. Alla måste stå, ty det fanns ej sittplatser. Deltagarnes antal måste hafva uppgått till 1,200. Att se dessa ansikten, så fulla af andaktsfull förväntan, och att sedan höra sången, som vällde fram lik en åska — huru måste ej änglarne hafva lyssnat med förundran! Vid samma tillfälle upptogs en kollekt, som uppgick till tio tusen kash. (efter penningvärdet motsvarande minst ett par hundra kronor).

Så står då detta folket beredt och villigt att i enfaldig tro mottaga evangelium om Jesus Kristus. Genom denna enfaldiga tro blir ordet lefvande för dem, och Jesu Kristi härlighet skiner fram i deras lif. Såsom allestädes blir också här det, som är fördoldt för de visa och kloka, uppenbaradt för de enfaldiga.

Herren har kallat detta folk. Han har uppenbarat sin Son för dem. Han skall bevara dem. Han skall göra dem till en förstling af en stor skara, som ännu skall komma från detta folk till hans namns pris och ära. — Låtom oss bedja för dessa våra bröder och systrar i tron samt också prisa Herren för hans underbara verk bland dem!

Erbjudna tillfällen.*

»De största faror hota församlingen, om den icke gör bruk af det nu erbjudna tillfället».

Först må vi taga i betraktande några af de faror, som göra sig gällande på missionsfältet. En af dem är, att missionärerna blifva nedbrutna till sina krafter, om icke förstärkning snart anländer. Den arbetsbörda, som nu hvilar på dem i anledning af de senaste årens underbara framgångar, och den intensiva spänning, hvari de stå, är mer, än de kunna uthärda. Det är få missionsstationer af dem, jag besökt under de senaste tio åren, där jag icke fått intryck af att de äro för svagt besatta, och att de, som innehafva dem, äro öfveransträngda.

Det är fara för att missionärerna och de infödda medarbetarne blifva nedslagna och modfällda, då de stå inför öppna dörrar men på grund af brist på tillräckligt understöd från församlingen i hemlandet äro ur stånd att gå in genom dem, och då de se vidsträckta fält mogna till skörd men icke kunna inbärga den.

Det är fara för att de stora skaror, som nu äro redo att vända sig till Kristus, kunna försjunka i likgiltighet, och då blir det sista värre än det första. Det skulle blifva vida svårare att återigen väcka dem, och de skulle i sin ordning blifva ett hinder för arbetet i fortsättningen. Vi må icke glömma, att vi genom att försumma att gå framåt, när så många gynnsamma omständigheter samverka, uppskjuta världens evangelisering till ett annat släktled och därigenom draga växel på framtiden och lägga bördor på dem, som komma efter oss. »Hemligheten i att segra», sade Napoleon, »är att låta reserven marschera fram, just då striden är i sitt kritiska läge.»

Och hvilka äro de faror, som hota församlingen i hemlandet? *Alla behöfva Kristus.* Vi *äga* Kristus. Det är därför vår plikt att bjuda Kristus åt alla. Att veta sin plikt men *icke göra den* är synd. Ett framhärdande i synd försvagar med nödvändighet lifvet och hämmar tillväxten. Försummelse att göra vår plikt med hänsyn till de möjligheter, som bjudas vårt släktled, innebär att främja andlig urartning.

* Af John R. Mott. Ur »Pastorn och den nutida missionen». Öfversatt af d:r Karl Fries. A.-B. Normans förlag.

En annan fara är skrymteriets utbredande. Om evangelium är sanning, så äro vi pliktiga att sprida det. Om det icke är sanning, så böra vi bortkasta det. Ett försök att intaga en medelställning är icke blott inkonsekvent utan innebär en farlig form af skrymteri. Det skadar karaktären hos alla, som tillåta sig att intaga en sådan ställning. Det fördärfvar tilliten till kristendomen hos dem, som iakttaga dessas lif. Det dömer till det djupaste mörker de skaror i hednaländerna, som skulle ledas fram till ljuset, om icke dessa kristnas bekännelse vore blott ett sken.

Nu är det mer än någonsin förr i kyrkans historia fara för att de kristna gifva vika för frestelserna till öfverflöd, till själfviskhet, till försumlighet och ett sänkande af idealen. Aldrig tillförne har församlingen mer än nu behöft att få för sig framställda stora uppgifter, som uppfordra henne att taga i anspråk och sätta i verksamhet all sin energi och taga sig till vara för förlamande svaghet. »Hvad vi nu behöfva inom det sociala området, är en moralisk motsvarighet till kriget, något, som tilltalar människornas hjältemod lika mycket som kriget, och som dock är lika förenligt med deras andliga varelse, som kriget visat sig vara därmed oförenligt.

Vidare, församlingen kommer icke att äga den kraft, hon behöfver för att framgångsrikt lösa problemen i hemlandet, om hon *icke gör vida mer* för hednaländerna. Intet bättre kan göras för att främja missionsarbetet i hemlandets stora städer och för att motsvara de andliga behofven på landsbygden än det, att församlingen inlägger större energi i sitt arbete för de icke-kristna länderna. Om vi med all kraft arbeta för missionen i den fjärran östern (Kina) eller i Centralafrika, komma vi med säkerhet att utveckla större energi för lösandet af uppgifterna i vår närmaste omgifning. Kyrkans historia bevisar tydligt och afgörande, att missionsepokerna varit de tider, då hemlandsförsamlingen varit kraftigast.

Den allvarligaste af de faror, som hota församlingen i hemlandet, om den underlåter att gå in genom de öppnade dörrarne på missionsfältet, beror därpå, att den största uppenbarelsen af Jesu Kristi ande icke kommer dem till del, som icke lyda honom helt. Om vi önska, att en oemotståndlig ström af Guds kraft skall genomflöda församlingen i dess arbete såväl hemma som ute, så måste vi med *mer fasthet* följa lydnadens väg, som utstakas af Kristi missionsbefallning. I betraktande af de förhållanden i den icke-kristna världen i början af detta århundrande, som gynnat och manat till ett framryckande å de kristna församlingarnes sida, i betraktande af de allvarliga faror, som uppstå, om vi göra något annat än gå framåt, måste vi visserligen säga, att tiden har kommit för församlingen att med större allvar *än någonsin* ägna sig åt den oerhördt stora uppgiften att göra Kristus känd och åtlydd i hela världen.

Hvad är det, som kan hindra ett sådant framryckande i världens evangelisering? Icke hindren på missionsfälten. Om ett misslyckande äger rum, är det icke därför, att de hedniska makternas fästen äro ointagliga, utan *därför* att missionärernas angrepp icke *tillräckligt* stödjas af församlingen i hemlandet. Om blott de kristna där *allvarligt* och *ihärdigt* gifva sitt understöd, skall missionens härstyrka segrande öfvervinna hvarje hinder i Asien, Afrika och andra delar af den icke evangeliserade världen.

— — — — — — — — — — — — — — —

Ett verksamt intresse för främjandet af Kristi rike är kännemärket på sant lärjungaskap. Ett kristligt lif är icke, hvad det bör vara, om icke dess kärlek sträcker sig till hela människosläktet. Alltför många kristna betrakta missionen såsom något, som bör främjas af dem, som hafva särskildt intresse därför. De *behöfva* få klart för sig, »att ett kristligt lif, som icke inrymmer plats för detta, utgör en moralisk själfmotsägelse lika stor, som den visat, hvilken är likgiltig för den kristna moralens enklaste satser». Om Kristus är en verklighet i vårt lif, och om vi i sanning tro, att han är Herre öfver alla, och att intet annat namn under himmelen är bland människor gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta, måste vi göra *allt, hvad i vår förmåga står*, för att göra honom känd i hela världen. Vi måste göra det icke blott för vår egen skull utan för vår tros skull, ty kristendomen kräfver en *ständig* utbredning för att betyga sin äkthet».

Brefafdelningen

Yuncheng den 6 nov. 1906.

Kära missionsvänner!

I förra brefvet (se S. L. 15 nov. 1906) nämnde jag, att vi, d. v. s. Ida Andersson och jag, skulle lämna Nannei och resa till Lao-tsï-ko. På vägen dit stannade vi ett par dagar i en annan by hos Iang Wan-sheng och hans hustru. De ha också ett ganska snyggt hem, en gård med 5 à 6 grottor.

För flera år sedan voro några från denna by, däribland en bror till Iang i opieasylen i Mei-ti och blefvo afvanda från opium. Efter återkomsten till sina hem brukade de samlas om söndagarna för att sjunga, bedja och läsa Guds ord. Iangs bror hörde då på ibland men hade ingen lust att sluta sig till de troende. Han lefver nu i synd och har alldeles lämnat Gud. De öfriga äro skingrade. Måtte Iang bli bevarad och mer grundad och rotad i sanningen! Hans hustru är en ovanligt duktig kvinna, flitig som en myra och skicklig i alla husliga göromål. Men att hon har en själ, som behöfver frälsas, det har hon ännu ej kunnat fatta. Likväl är hon vänlig och glad, när vi komma dit och gör sitt bästa för att väl mottaga och undfägna oss. För två år sedan träffades hon af en stor sorg. De hade två barn, en gosse och en flicka. Gossen skulle just börja gå i skolan, då han blef sjuk och dog. Han var en sådan liflig och rar gosse. Modern grät både natt och dag af sorg och sörjer alltjämt. Nu är den lilla flickan 10 år och borde komma i skolan, men modern vill ej släppa henne ifrån sig.

Det var en het dag, då vi bröto upp därifrån. Liu fu-sheng kom med sin åsna för att hämta oss. Det var en lördag. Efter omkring ett par timmars ridt voro vi framme vid Lao-tsï-ko. En grotta var iordningställd för vår räkning, och det var svalt och skönt att komma in där.

Denna by ligger riktigt bland bergen. Nere i den 2 à 300 fot djupa dalen är en källa med klart, friskt

vatten, som väller fram ur berget. Där hämtade vi allt vatten, vi använde, både dricks-, kok- och tvättvatten. Men vi måste hushålla därmed, ty det regnade ofta, och då var det nästan omöjligt att gå ned i dalen.

Gården, där Liu Fu-sengs familj bor, är ungefär 5 meter i fyrkant och omgifves af ett par meter höga, lodräta väggar. Den grotta, vi bebodde, låg utanför. Familjen räknar ej mindre än 13 personer. Af dessa är fadern ensam troende. Hans hustru är död. Dottern Si-ling, som nu är 13 år, har varit ett år i skola hos mig. Sedan modern dog för några år sedan, har hon varit lämnad nästan utan tillsyn, och fadern sade, att han är så bekymrad för henne de tider, hon är hemma.

En dag voro Ida och jag, ledsagade af vår värd, på besök hos en församlingsmedlem, hvars hustru varit sjuk en längre tid och senast legat i dysenteri. Mannen hade dagen förut varit och hört efter kista till begrafning, ty han fruktade det värsta. Det såg också hopplöst och eländigt ut. Vi kunde ingenting annat göra än bedja Gud, om det var hans vilja att göra henne frisk. Nog var jag viss, att Gud på något sätt skulle höra våra böner och förbarma sig öfver den ensamme gamle mannen och hans sjuka hustru, men icke hade jag mycket hopp, att hon skulle bli frisk. Emellertid var hon bättre dagen därpå och blef sedan fullt återställd.

»Vi hafva en Gud, en Gud den där hjälper, och Herren, Herren, som frälsar ifrån döden.»

Den dag, vi skulle resa från Lao-tsï-ko, sade äldste sonen till oss: »När vi ha slutat jordbruket här i höst, så ämnar jag resa till Haichow för att studera bibeln en månads tid.» Han visste, att detta skulle glädja oss. Denne yngling har varit i mycket stor fara tvänne gånger. Många böner ha ock uppsändts för honom. Måtte Herren snart få frälsa honom!

Med hjärtliga hälsningar.

Fredrika Hallin.

* * *

Nienchi den 22 nov. 1906.

Kära missionsvänner!

Jag vill här försöka berätta litet om ett besök på ett missionsmöte, som helt och hållet var anordnadt af troende kineser.

Evangelisten Ch'en i Sinan har under hösten haft opieasylverksamhet och därunder hjälpt många att lämna opielasten. Han anordnade i medlet af november ett stort möte, då man skulle samlas för att höra Guds ord. Mötet hölls i en liten by, en mil från Sinan, där Che'n har sin opieasyl.

På landet är det ej så lätt att få lokaler, som kunna rymma en större skara åhörare. Det är ej i Kina såsom hemma i Sverige, där kyrkor, missionshus och skollokaler finnas i hvarje socken. Här finnas inga samlingssalar alls, och jag har tänkt, att det vore ett godt verk blott att bereda möteslokaler åt de kristna på de olika platserna.

Evangelisten Ch'en har sin asyl i tre stora grottor, af hvilka en är större än de andra och därför användes till kapell. Den rymmer öfver 100 personer sittande. I denna samlades vi nu, men där var naturligtvis litet mörkt. Under mötesdagarna rådde en häftig snöstorm, och det var så skumt, att vi hela dagen måste hafva ljus vid alla mötena. Vi höllo dagligen fyra möten. Bland de troende finnas ej många predikanter. Många af bröderna äro enfaldiga och snälla, men få hafva gåfvan att tala och utlägga Guds ord till undervisning och uppbyggelse.

Rätt många kommo till mötet, och skaran hade nog varit ännu större, om ej snövädret hade varit litet besvärligt. Hemma i Sverige samlas stora skaror till missionshusen för att deltaga i mötena; här i Nienchi tycka vi, att 70 personer är en rätt stor skara. Vi hoppas, att Guds verk skall gå framåt, så att man också härute skall få se rymliga kapell, fullpackade med lyssnande åhörare.

Som sagdt, det torde ha varit 60 à 70 deltagare i mötet. Vi samlades på lördags e. m. samt åtskildes måndags morgonen. Maten kostade under mötet 50 öre pr man! Flertalet af deltagarna hade nog ej så stora intryck af Guds ords sanningar, men de lyssnade uppmärksamt och visade intresse. Det finnes en liten kärna af troende i denna trakt, och vi skola tro och bedja, att den ringa begynnelsen må blifva till en stor plantering.

De första dagarna voro mötena litet kyliga, men på söndagskvällen och måndagsmorgonen kändes det mer värme i våra bönemöten.

På mötet träffade jag en troende från trakten norr om Gula floden. Han hade gått 3 à 4 mil för att få vara med, och hans berättelser voro mycket uppmuntrande. Det är märkvärdigt att se, huru Herren öppnar dörrar för arbetet.

Efter mötets slut återvände jag till Nienchi. Det finnes flere anledningar till uppmuntran. Må Herren gifva oss nåd att bruka tillfällena!

En ringa broder i Herren,
G. A. Stålhammar.

* * *

Utdrag ur bref från Anna Janzon:

Honanfu den 3 dec. 1906.

— — — — — — — — — — — — — — —

Ebba och jag reste till Yungning på stormötet. Jag hade ej varit där, sedan vi lämnade Yungning för ett år sedan. Ömsesidigt stor var glädjen att återse hvarandra. De troende hade samlats ganska mangrannt. Några nya hade ock kommit till, bland andra en familj, man, hustru och barn, som alla tre genom trons bön blifvit botade från sjukdom och därigenom vändt sina hjärtan att söka frälsningen. De voro mycket varma och nitiska för Gud. Flickan går nu i skolan. Det är härligt att se, huru Guds ord går fram och vinner seger. Vi få så på en förhoppning. »Det varder sådt i svaghet men uppstår i kraft.» Guds Andes vind, hvem kan utrannsaka den? Vinden blåser hvart han vill — så är hvar och en, som är född af Anden. Må vi vara trogna och så vid alla vatten!

Ebba stannade kvar i Yungning omkring en månad och reste omkring i de olika byarna, där troende finnas, och jag reste hem till skolbarnen för att börja skolan.

Jag var nätt och jämt hemkommen, då en af våra flickor, Ying, sjuknade, i hvad som tydligen tycktes vara lunginflammation. Hon låg i hög feber, men Herren hörde våra bönerop, och på sjunde dagen inträdde en förbättring. Hon är nu fullkomligt frisk igen.

Vi hafva 15 barn i vår skola, och ännu två, kanske tre, komma inom ett par dagar. Ebba och jag bo nu ensamma i vårt hus med vår stora familj, (frk Ramsten har för sin sömnlöshets skull rest till kusten). Med skolbarn, tjänare och kinesiska medarbetare äro vi 24 personer. Herr Beinhoff och herr Andersson bo i missionens präktiga, stora hus.* Underligt, att så få bröder och systrar komma hit ut! Våra led glesna alltmer, och ingen förstärkning få vi. Sände skördens Herre själf trogna arbetare i sin skörd!

Jag får ej glömma att till Herrens pris omtala, att jag nu är så kry, med undantag af mina ögon, som äro klena.

I Jesu kärlek förenade
Anna Janzon.

Bibelkurser för kvinnor.

Föredrag af *Anna Eriksson* vid konferensen i Yungning.

I.

Om nyttan och nödvändigheten af att undervisa de troende kvinnorna äro vi alla ense, och på hvarje station på vårt fält har man försökt göra, hvad man kunnat åt denna sak. Det mål, man härmed söker vinna, är att göra kvinnorna förtrogna med bibelns Herre och lära, så att de med Guds Andes bistånd må kunna rätta sitt lif därefter samt bli dugliga att bära ut evangelii budskap till sitt folk. Två särskildt stora hinder möta oss vid sträfvandet att nå detta mål. Dels är det så få kvinnor som kunna läsa, dels är det svårt för gifta kvinnor att på längre tid lämna hemmet. För dem, som bo så nära missionsstationen, att de där kunna bevista söndags- och veckomötena, bortfaller ju det sistnämnda hindret. Värre är det för de aflägset boende. Enda sättet att kunna bibringa dem någon nämnvärd undervisning är att i deras trakt hålla kortare eller längre bibelkurser. Frågan blir då: Hurn böra sådana kurser bäst anordnas

a) med afseende på tidslängden,
b) samlingsplatsen,
c) läskursen,
d) undervisningsmetoden?

Jag skall här söka besvara dessa frågor enligt de rön, jag själf och andra gjort.

a) I fråga om tidslängden har jag funnit, att 14 dagar i allmänhet är den längsta tid, en kvinna, som har hushåll och barn, utan flera dagars afbrott kan vara ifrån sitt hem. Undantag finnas ju, och för sådana kvinnor böra anordnas längre kurser eller en bibelskola på 2 à 3 månaders tid.

b) Som samlingsplatser för korta kurser äro nog utstationerna lämpligast, isynnerhet inom vidsträckta distrikt, ty det kostar både tid och pengar för deltagarna att resa till hufvudstationen. Visserligen är det en stor fördel, om kvinnorna ej hafva så nära till hemmet, att de kunna springa dit hvarje dag. Af två svåra ting får man emellertid välja det minst svåra. De kvinnor, som bo i den by, där utstationen är belägen, bör man tillhålla att, så vidt möjligt är, tillbringa hela dagen på samlingsplatsen.

En längre kurs eller en bibelskola inrättas kanske bäst på hufvudstationen. Det är i en sådan skola, man söker fostra bibelkvinnor.

c) Förslag till läskurser för kvinnor uppgjordes för några år sedan och är uppställdt på följande vis:

I:sta kursen (minimum).

Utanläsning af sången 51; Matt. 11: 28 och en kort bön.

Utan- och *innanläsning* af »Chen-tao-siao-in», (kristna trosläran) med särskild vikt lagd vid uppfattningen af innehållet.

Berättelser i korta sammandrag ur Gamla testamentet om skapelsen, syndafallet, Kain och Abel, Noa och syndafloden.

Berättelser ur Nya testamentet om Jesu födelse, död, uppståndelse, himmelsfärd, återkomst; de dödas uppståndelse, domen. Allt för muntligt berättande och utfrågning.

II:dra kursen.

Utanläsning af sångerna 11, 15, 3, 4 samt katekesen.*

Innanläsning af Markus 1:a kap.

Nya testamentets bibliska historia enl. »Norléns och Lundgrens lärobok för småskolor»; berättas och utfrågas.

III:dje kursen.

Repetition af det föregående.

Utanläsning: Trons Artiklar, delar af Jesu bergspredikan samt sånger.

Innanläsning: Fortsättning af Mark. ev.

Gamla testamentets bibliska historia enl. »Norléns och Lundgrens lärobok för småskolor»; berättas och utfrågas.

IV:de kursen.

Utanläsning af Joh. 3, 14—17 kap.; Matt. 18; Rom. 6—8 kap.

Innanläsning af Gamla och Nya testamentet.

Genomgående af Jesu underverk och liknelser; Jesu återkomst och de yttersta tingen; Rom.-brefvet med särskild vikt lagd på försoningen och helgelsen. Nya testamentets böcker, deras författare samt tiden och platsen för deras utgifvande. Öfversikt af Israels historia.

Detta förslag lämpar sig i sin helhet bäst för längre kurser eller bibelskola, men äfven för korta kurser har man god ledning däraf.

Jag har funnit, att det är en hjälp för kvinnorna att komma ihåg, hvad de hört, om de få lära sig läsa innantill de berättelser, vi gått igenom på kursen. Hur skulle

* Herr Blom, som länge varit klen i sin hals, har med sin fru rest till Hankow, där han tills vidare kommer att tjänstgöra på C. I. M:s expedition.

* En kortfattad plan för kristendomsundervisningen.

det vara att efter katekesen i stället för Mark. ev. låta dem läsa en kortfattad öfversikt af de evangeliska berättelserna? Utanläsningskurs hafva vi i Tungchow densamma för män som för kvinnor. Kunde vi för hela fältet få en gemensam undervisningsplan för kvinnor af vederbörande gillad och antagen, tror jag det skulle vara godt.

d) Hvad undervisningsmetoden beträffar, äro nog meningarna delade. Somliga missionärer föredraga att själfva predika, undervisa och af alla krafter söka bibringa sina lärjungar kunskap, medan de låta de infödda medhjälparna i frid sitta och höra på. Min tanke är, att dessa böra hjälpa till, så många som kunna, äfven när det är fråga om bibelkurser.

Andebesättelse.

Ur Church M. Gleaner.

En af de mest förvirrande företeelser, som missionären möter i österns länder, är besättelsen af onda andar. I våra dagar finnes i de kristna länderna ringa eller ingen tro på sådant, hvarför man med förvåning lyssnar till berättelser härom från missionsfältet. En missionär skrifver om denna sak följande: »I Kina visste man hundratals år före den kristna tidräkningen, att det fanns en personlig djäfvul, och kinesernas historia tiderna igenom visar, hvilket inflytande denna tro ständigt utöfvat på folket».

Verkliga andebesättelser äro vanligen förbundna med handlingar, som höra till afgudatjänsten eller dyrkan af djäfvulen. Under sådana omständigheter kan man lättare förstå, hvarför nämnandet af Jesu namn kommer den besatte att smäda och förbanna, ehuru han icke vet, hvem Jesus är. Det är ock på befallning, utdelad i Jesu namn, som de svåraste fall af besättelse omedelbart blifvit botade.

Vid ett missionsmöte förra året berättade en af våra evangelister om en erfarenhet, som han nyligen hade haft. I en by, belägen en svensk mil från hans station, blef en ung kvinna besatt af en ond ande. En af familjens medlemmar var kristen i hemlighet, och han kom nu och bad evangelisten mycket enträget att utdrifva anden. Evangelisten följde med honom hem, och sedan han undervisat familjens medlemmar och tagit löfte af dem att kasta bort alla afgudar och ej på något sätt deltaga i afgudatjänsten, lät han dem alla falla på knä och bedja, hvarpå han i Jesu namn befallde den onde anden att lämna kvinnan. I samma ögonblick blef den besatta återställd. Evangelisten kvarstannade sedan hela dagen och äfven öfver natten. Vid midnattstiden väcktes han af ett starkt buller och fann, att kvinnan åter blifvit besatt. Han kände på sig, att någon i familjen hade varit med om något, som hör till afgudatjänsten, men alla förnekade, att de haft något att göra med afgudarna. Emellertid kände han inom sig en sådan förvissning, att så var fallet, att han tidigt nästa morgon begaf sig hemåt. När han färdats halfva vägen, upphanns han af några män från det hus, han lämnat. De berättade, att de fått reda på orsaken till att kvinnan åter blifvit besatt. Just vid den tid af natten, då detta inträffade, hade en af hennes släktingar i hennes eget hem, beläget rätt långt därifrån, gått till templet för att slå på trumma och offra rökelse för den besattas räkning. Sedan hade han på morgonen skickat bud för att höra, om hon blifvit bättre. När evangelisten hörde detta, återvände han, och sedan han förvissat sig om, att ingen af de båda familjerna vidare ville tjäna afgudarna, befallde han åter i Jesu namn den onde anden att lämna kvinnan. Och för andra gången blef hon befriad. Allt ifrån den tiden — sedan dess hade 3 månader förflutit — plågades hon ej mera af den onde anden. Båda familjerna besöka nu mötena och undervisas i den kristna tron.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen:

För all Herrens nåd under det förflutna året, och för att arbetet ute på fältet fick bedrifvas utan några störande afbrott.

De *väckelser*, som sista tiden öfvergått flera trakter af Kina.

De många dörrar, som Herren öppnat äfven på S. M. K:s missionsfält.

Den familj i Yungning, som genom trons bön blef botad och därigenom förd till Herren. — Skolflickan Yings tillfrisknande till svar på bön. — Att så många barn besöka skolan i Honan-fu (sid. 22).

Att Herren också hört bön och återställt lille *Johannes Stålhammar*.

* * *

Böneämnen:

Att väckelsens vind må gå fram äfven öfver S. M. K:s missionsfält.

Att den af syster Hallin omnämnde *Iang* må blifva bevarad i tron och hans hustru vunnen för Herren. — De öfriga i samma bref nämnda personerna, särskildt flickan *Siling* (sid. 22).

Att möteslokaler må kunna beredas de troende på de olika platserna (sid. 22).

Flickskolan i Honan-fu.

Att de glesnade leden må fyllas och Herren sända ut flere arbetare i den myckna skörden (sid. 23).

Att broder *Blom* må blifva fullt återställd i sin hals, så att han åter kan få förkunna evangelium. — Att vår syster *Anna Janzon* må blifva bra i sina ögon. — Att ock vår syster *Mary Ramsten* må blifva stärkt till sin hälsa.

Att Herren må hålla sin skyddande hand öfver fröken *Thora Hattrem*, som den 22 jan. från London anträdde återresan till Kina.

Att församlingen i hemlandet mer än hittills må understödja missionärerna och de infödda arbetarne ute på missionsfältet (se art. Erbjudna tillfällen).

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, 1907.

12. Årg. 15 Februari 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

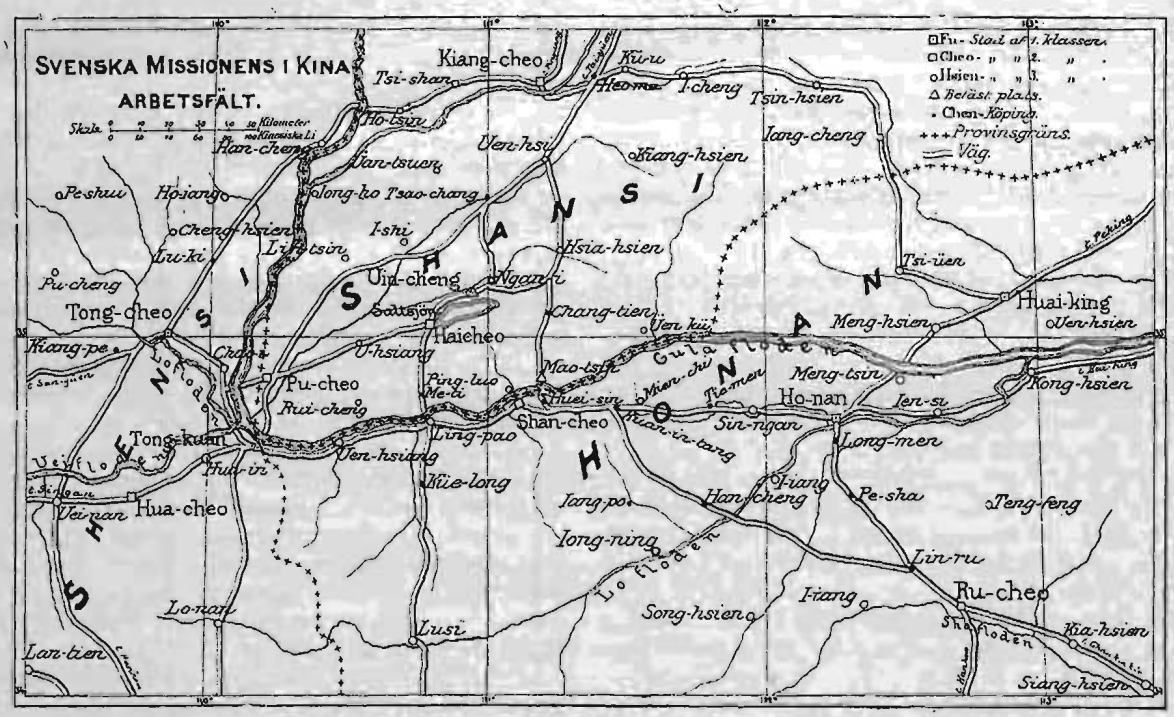

Innehåll:

Gåfvo- och böneoffer. — Missionens ställning och utsikter. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Bibelkurser för kvinnor. — J. G. Paton. — Strödda meddelanden. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Gåfvo- och böneoffer.*

II.

Men våra försäljningsdagar för missionen äro helt visst icke ämnade att blott vara offerdagar i den betydelse, hvari vi nu hafva tagit ordet, utan äfven i en annan, nämligen att vara *bönedagar*. Bön är offer, hjärteoffer inför Gud. Bönen är såsom ett rökoffer inför hans ansikte. O, att våra försäljningsdagar verkligen blefve *bönedagar*, då vi offrade icke blott de yttre gåfvorna, så välsignelsebringande de än kunna blifva, när de läggas i Herrens hand, utan också och framför allt bön och åkallan inför Gud!

Kanske jag också skulle kunna få gifva några små vinkar från Herren med afseende på denna punkt. Tänk, om vi riktigt lärde oss att bedja bönen Fader vår! Denna bön är dock i första hand *riksbönen*. Du vet, huru Jesus har format den åt oss och lagt den i våra hjärtan: »Helgadt varde ditt namn! Tillkomme ditt rike! Ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden!» Du söker förgäfves i början af denna bön något »vi» eller »jag» eller »mig», utan det är: »Fader, *ditt* namn, *ditt* rike, *din* vilja.» Herren vill i första hand hafva sitt folk att söka hans rike och hans rättfärdighet, och han har därtill fogat det löftet, att då skall allt detta därjämte tillfalla oss. Tänk, om vi kunde komma in i det spåret i vårt bönelif, och det komme till ett riktigt varmt uttryck sådana stunder och dagar som dessa, då det gäller att gifva offer till Herrens verk! Om vi se litet på vårt bönelif, huru stor plats har i allmänhet Guds rikssak? Hvarmed börja vi? Hvarmed sluta vi? Hvad är det, som är liksom själfva kärnan i vårt bönelif? Hvar och en pröfve sig själf inför Herren! Ack, detta »mig» och »jag», det är ju det, som är så genomgående, och sedan det, som ligger det egna jaget närmast. Och ändock borde ju detta vara det första: »Helgadt varde ditt namn, tillkomme ditt rike, ske din vilja», riksbönen, som omfattar hela jorden, att Herrens ära måtte blifva uppenbar. För detta borde ju vårt eget jag, våra angelägenheter sättas i andra rummet.

Men när vi lära oss att riktigt bedja: »Fader vår», då tror jag, att vi också för *missionens* räkning börja bedja: »Gif oss i dag vårt dagliga bröd». Jag har något lärt mig att bedja den bönen såsom ledare af en mission, och jag vet, att hvar och en, som står i samma ställning, behöfver bedja den bönen för missionens räkning. Det kan blifva trångt nog mången gång, trångmål och nöd, om hvilka den, som står utanför själfva ledningen, icke har en aning. Ja, det kan vara djup af nöd, som pressa hjärtat, när man ser, att kassan sinar ut, att betalningar förestå, och man kanske icke har något att möta behofven med. O, att alla Herrens vänner, som nitälska för Herrens sak, ville rätt känna detta och i sina hjärtan för missionens räkning bedja: »Gif oss i dag vårt dagliga bröd!»

Låt mig nu också få påpeka några särskilda böneämnen, som Herren lagt på mitt hjärta just såsom missionsvän, såsom missionsarbetare, och i hvilka han vill, att vi skola vara ihärdiga!

Jesus säger till sina första lärjungar (Matt. 9: 38): »Bedjen skördens Herre, att han utsänder, egentligen drifver ut, arbetare i sin skörd» — drifver ut dem nämligen genom sin allt offrande kärleks kraft. Det skall vara få områden inom Guds rike, där det icke behöfves flera arbetare, och jag är alldeles öfvertygad om att det gäller äfven Kinamissionen. Den behöfver många flera isynnerhet nu, då det säges oss, att dörrarna äro öppna. Det gäller ju att gå in genom dessa öppnade dörrar. Ack, om vi då hade skaror, rustade genom Guds Ande, som kunde gå in! »Bedjen skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin skörd!» Det är ett böneämne, som vi må taga upp denna stund och för öfrigt ständigt på nytt.

Men jag tror, att om vi taga upp det med allvar, så kan det lätt rikta sig på ett alldeles särskildt sätt till oss själfva såsom en kallelse från Gud. Det skulle kunna hända, att det finnes någon här ibland oss, som, om han riktigt toge upp det böneämnet inför Gud: »Sänd ut arbetare i din skörd!» kände det som en personlig kallelse och nödgades svara: »Herre, här är *jag*, sänd *mig!*» Och det kan hända, att *du* redan känt något sådant i ditt hjärta. Tager du emot den gudomliga kallelsen, skall den mänskliga helt visst icke uteblifva.

Men hvarje ny arbetare betyder *nya offer* för Herrens sak. Och bedja vi i sanning: »Herre, sänd arbetare i din skörd», må vi på samma gång bedja: »O, Herre, gör mig och gör din församling villig att gifva nya offer, för att dessa nya arbetare må komma ut och verka ditt verk!»

Ett annat böneämne, som möter oss i 2 Tess. 3: 1, 2 lyder så: »För öfrigt, mina bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hafva framgång, egentligen »löpa», och varda förhärligadt såsom ock hos eder, och att vi må varda befriade från de vanartiga och onda människorna.» Evangelium är ju ett *glädjens* och *segerns* budskap, och vi veta, huru, när glädjens och segerns budskap komma, de löpa från man till man. Och så finnes det en önskan ibland oss, att evangelium må löpa från folk till folk och inom folken från stad till stad, från by till by och från hjärta till hjärta, att elden måtte spridas mer och mer. Må vi då bedja, att ordet må få löpa utan hinder, utan svårigheter och löpa in med sitt budskap i det ena hjärtat och det andra för att gifva glädje och seger, seger på de punkter, där människors barn allra mest behöfva seger, seger öfver synden, seger öfver ofriden, seger öfver allt, som tär på det inre lifvet och därför ofta nog också på det yttre! Må vi bedja, att Herrens ord må löpa och varda förhärligadt! Men *när* blir Herrens ord förhärligadt? *När* får det sin rätta heder, sin rätta ära? Ja, när får *ditt* ord sin rätta ära? När det blir *trodt*. Herrens ord blir rätt äradt, får sin rätta heder, när det i tron blir upptaget af hjärtat.

Må vi bedja därom och också bedja, att våra sändebud, hvar de än må stå, må, såsom det heter, varda befriade från de onda och vanartiga människorna,

* Föredrag af pastor T. Lindhagen vid S. M. K:s försäljning den 28 nov. 1906.

från dem nämligen, som vilja hindra Guds verk att gå fram! Det finnes nog sådana öfverallt, likaså i Kina. Dörrarne äro öppna, säger man, och nya tider stunda. Men icke skola ändå de tiderna komma utan motstånd och hinder. Kanske det kan komma svåra ting nog. Herren kan tillstädja det. Låtom oss då bedja Herren, att våra sändebud må befrias från onda och vanartiga människor, så att de fritt må kunna verka Guds verk och strö ut den goda säden, dit Herren sänder dem!

Allra sist nu ett böneämne, som vi återfinna i Ef. 6: 18—20. Där manas vi att bedja »för alla heliga», »äfvensom för mig», säger aposteln Paulus, »att, när jag öppnar min mun, ord må gifvas mig att med frimodighet kungöra evangelii hemlighet, för hvars skull jag är ett sändebud i bojor, att jag må frimodigt tala därom, såsom jag bör tala».

I det arbete, som är mig anförtrodt, har jag mången gång erfarit, att framgången däraf väsentligen beror af de judekristna, huru de skicka sig i sin nya ställning såsom förenade med Herren och hans församling. Och jag tror, att det är en erfarenhet på alla missionsområden, äfven Kinamissionens. Kinas evangelisering, kinesernas frälsning beror väsentligen på, huru de infödda kristna te sig. Därför må vi bedja för dem såsom Herrens heliga, att de genom ett lif, fördoldt med Kristus i Gud, i sanning må vara salt och ljus för sitt folk. Låtom oss icke glömma det!

Men så må vi ock, såsom aposteln här säger, bedja för Herrens vittnen, att ord måtte gifvas dem, att de med frimodighet må kunna tala, såsom de böra tala, och att ordets dörr måtte upplåtas för dem. I, som icke sysslen med evangelii vittnesbörd, åtminstone icke såsom jordisk kallelse, kunnen knappt sätta eder in i, hvad ett evangelii vittne känner inför Herrens ord, då det gäller att bära fram det, så att det blir till välsignelse. Huru många gånger har jag icke känt mig stå inför skriften såsom inför ett tempel, till hvilket en dörr leder, med den innerliga åstundan, att dörren måtte öppnas, och att jag måtte kunna gå in där och taga fram nytt och gammalt till välsignelse för dem, som skola höra! Och hur mången gång har jag icke på samma sätt stått inför något särskildt ord i skriften och känt det såsom ett heligt rum, till hvilket en dörr leder! Det gäller att få den dörren öppnad genom den Helige Ande, så att jag får komma in, så att jag förstår ordet för mig själf, kan taga emot det i mitt eget hjärta och få ljus öfver det, så att det kan gagna just dem, till hvilka jag har att tala. Det finnes icke *ett* Jesu vittne, som icke känner detsamma. Vi behöfva en dörr in i ordet, så att vi tala, såsom vi *böra* tala. Människor tagas på olika sätt. A. kan icke tagas på samma sätt som B. Och den ena skaran kan icke tagas på samma sätt som en annan grupp af människor. Vi behöfva för hvarje gång det rätta ordet från Herren och det rätta ljuset öfver ordet, så att vi kunna i sanning vinna människor för Herrens räkning genom Herrens ord. Låtom oss bedja *om* vittnen och *för* vittnena, både manliga och kvinnliga, bedja för dem, att de må få frimodighet! Det är icke detsamma, *hur* ordet kommer. Det är godt, om det får komma *i frimodighet, i fullvisshet,* såsom Paulus talar om, att han och hans medarbetare hade kommit med ordet till tessalonikerna. Men det är så mycket, som vill taga bort ifrån oss frimodigheten. Jag tänker på bröderna och systrarna därute inför hedendomens skriande nöd, elände och mörker, när de komma till en plats, där ännu intet hjärta fattats af Kristus, hur ensamma de skola känna sig. Allt hvad denna ensamhet har med sig, det förstå icke vi, som lefva här i gemenskap med nådesyskon, eller huru mycket det är, som kan beröfva ett vittne därute frimodigheten. De behöfva i sanning lyfta ögon och ansikte upp för att taga emot ett godt mod, detta dagliga gästabud från Herren. Må vi bedja därom! Amen.

Missionens ställning och utsikter.

Af *Arthur P. Pierson.*

I.

De betydelsefulla budskap, Anden ställer till församlingarna i Filadelfia och Laodicea, hafva sin alldeles särskilda tillämpning på församlingen i våra dagar: »Se, jag har gifvit inför dig en upplåten dörr». »Se, jag står vid dörren och klappar». Medan Gud ställer oss framför en upplåten dörr, inför ett lägligt tillfälle, finner han ofta inom oss en stängd dörr, likgiltighetens dörr. De tillfällen, han gifver oss att tjäna, öfvergå vida vår villighet och vårt nit.

Det tjugonde århundradet finner de stängsel nedbrutna, som förut hindrande omgåfvo världsfältet. Detta inbjuder numer arbetare. När för ett århundrade sedan några unga studenter i Williamstown samlades ute vid en höstack för att bedja och göra upp planer för ett missionsarbete, funnos så få öppna dörrar, att det kräfdes en stor tro för att kunna vänta någon framgång alls. Afrika var då ännu outforskadt. Asien var en världsdel, som genom murar af diamanter och portar af stål uteslängde evangelii budbärare. Europa var den påfliga kontinenten. Från denna utgingo förbud för protestantiska arbetare att missionera till och med bland hedningarna på Söderhafvets öar. Öfver det muhammedanska väldet vajade helt trotsande den gröna flaggan. Ingen evangelisk arbetare hade hopp om att här bli ens tolererad. Sydamerika var halft påfviskt, halft hedniskt, insvept i ett ogenomträngligt mörker. Hvarhelst man såg, tycktes oöfverstigliga hinder stänga vägen för den kristna missionären.

Sedan dess hafva järnportarna i alla delar af jorden öppnats liksom af sig själfva. Ja, under ett enda tiotal af år, omkring midten af det förra århundradet, blef tillträde beviljadt till omkring tre fjärdedelar af världen, förut mer eller mindre strängt afstängda.

Det är af särskildt intresse att gifva akt på, hvilka olika nycklar han, som upplåter tillbommade dörrar, begagnat för att gifva sin församling fritt tillträde till nationer, som så länge vandrat i dödens skugga.

Den nyckel, han framför allt användt, är naturligtvis evangelii enkla budskap, framfördt af människoläppar. Den nyckeln öppnade dörrarna till Söderhafvets öar, där han

begagnade sig af en John Williams; Sierra Leone, där han använde en William Johnson, och Hawaii, där han brukade en Titus Coan. Det *skrifna* ordet, den heliga skrift öfversatt till olika folks modersmål, har vidare bidragit till att öppna ett land sådant som Birma och att uppväcka ett folk sådant som Ugandas. *Handelns nyckel* har haft mycket att göra med öppnandet af Kina, Japan och Afrika. *Uppfostran* är en annan nyckel, som öppnat viktiga dörrar för Fidelia Fiske i Persien, för Duff och Clough i Indien, för Hogg och Lahsing i Nildalen samt för Duncan i Metlakahtla. *Läkaremissionen* har på ett underbart sätt nedbrutit murar i Korea och Siam liksom inom många delar af det inre Kina. *Kriget* har gifvit Storbrittannien herraväldet i Indien och Tibet med flera andra länder samt där betryggat missionens arbete. Den osjälfviska *kärleken* har förvandlat till och med hungersnöd och pest till evangelii förelöpare samt uppryckt djupt inrotade fördomar. Och det stora slagordet *framåtskridande* håller f. n. på att väcka själfva Kina ur konservatismens sömn och att förmå shahen af Persien att i sitt land införa ett konstitutionellt regeringssätt; det har verkat, att många nationer börjat blygas för den intolerans, som är det förnämsta kännetecknet på ett obildadt sinne. Hvilka nycklar Gud än begagnat, finnes intet tvifvel om att stängsel alltjämt hålla på att nedbrytas, att länge tillslutna portar hålla på att öppnas, och att intoleransens ande mer och mer får vika för frisinthet och opartiskhet.

Det kanske kan vara nyttigt att göra en hastig öfverblick öfver hela världsfältet och stanna för uppenbara fakta.

Vi begynna då med det fjärran Östern, Soluppgångens land, som kanske i närvarande stund mer än något annat land har öppnat sina dörrar på vid gafvel.

Japan går före alla Österns länder i tolerans och frisinnad politik. Sedan år 1873 har detta lands hållning gentemot kristendomen blifvit mer och mer fördragsam, ja, sanningen att säga, fördragsam emot alla trosformer, alldeles såsom Roms Panteon, hvilket, såsom dess namn angifver, inom sina väggar hade utrymme för »alla gudar».

Den betydelse, detta örike har ur missionssynpunkt, är omätlig, och vi tänka härvid icke blott på dess inflytande öfver de två grannländerna Korea och Kina. Japan är så att säga hela Asiens förpost, den port, som öster ifrån öppnar sig till hela kontinenten. Ett evangeliseradt Japan skulle till hälften lösa problemet: Asiens vinnande för korset.

Korea med dess 8 millioner invånare är öppet, och redan finnas där omkring 6 hundra protestantiska missionshärdar, omkring 160 missionärer och nära på två gånger så många infödda medhjälpare, 35 tusen kristna församlingsmedlemmar, skolor i mängd, sjukhus och kristliga bokförlag. Japans mäktiga inflytande bidrager naturligtvis till att i detta land framkalla en frisinnad ande. Kristendomen gör ock i Korea hastiga och stadiga framsteg. Utan att någonsin ha satt sin fot inom Korea, kunde dr John Ross år 1875 från Mandschuriet skicka öfver det Nya testamentet, öfversatt till koreanska. Och sedan dr H. N. Allen år 1884 under upproret i Seoul med sådan framgång hade behandlat prins Miu Young Ik, öppnade Korea på vid gafvel sina dörrar för evangelii budbärare.

Kejsaren visar öppet sitt förtroende för missionärerna. Medan han nyligen lät förstöra trettio afgudatempel samt offentligt beklagade, att så mycket pengar ödas bort på afgudadyrkan, understöder han kristna kyrkor, skolor och sjukhus. År 1900 sålde Bibelsällskapet 70 tusen ex. af den Heliga skrift, och af de omvända, som f. n. finnas i Korea, hafva omkring hälften vunnits för Herren inom de sista tio åren.

»Under dessa tio år», skrifver sekreteraren för det koreanska kristliga traktatsällskapet, »har antalet sökare stigit till många tiotusental, och växer det alltjämt. Att jämförelsevis så få tagit dopet, torde bero på att missionärerna äro alltför få för att hinna antaga sig alla, som kommit till tron. Det bästa af allt i Korea är kanske, att det direkt evangeliserande arbetet hufvudsakligen utföres af omvända infödda.

Det dröjde länge, innan *Kina* förändrade sin eremitpolitik. År 1842 öppnades under det första opiekriget fem hamnar för de brittiska gevären. Ytterligare nio hamnar blefvo tillgängliga genom fördraget i Tientsin år 1858, och den nu pågående reformrörelsen utlofvar en ny tid, kännetecknad af den religionsfrihet, som allestädes visar sig vara en högre och mer upplyst civilisations tjänarinna. Beröringen mellan Österlandet och Västerlandet verkar också längs hela linien ett begär efter framåtskridande, medan det mildrar hatet emot de »utländska djäflarna» samt förödmjukar de s. k. literatis (de infödda lärdes) stolthet. För sex år sedan voro omkring 2,800 protestantiska missionärer redan i arbete, och funnos 7,000 infödda medhjälpare samt 113,000 omvända. Men fältet är så jättestort, att dessa siffror ändock blifva försvinnande små.

Till *Siam* gjordes år 1828 en undersökningsresa af missionärerna Gützlaff och Tomlin från Indien. De funno, att dörren var öppen samt ställde en vädjan till Amerikas kristna att taga detta fält i besittning. Redan nio år dessförinnan hade den hjältemodiga fru Judson till det siamesiska språket öfversatt en katekes, som nu blef den första kristna bok, som trycktes på detta tungomål. År 1830 slogo sig de första missionärerna ned i landet. Men icke förrän 1851 kunde något väsentligt göras på grund af den regerande konungens stora fientlighet. Hans död nämnda år lämnade tronen öppen åt Maha-Mong-Kut, den enda siames, som var uppfostrad af en kristen missionär, och som tillägnat sig frisinnade tänkesätt. Under de sjutton år, som nu följde, stodo han och hans efterträdare, Chulalang Korn, såsom faderliga beskyddare för missionärerna. — Här hafva vi således ännu en öppen dörr till 5 millioner människor i själfva hjärtat af Asien.

Brefafdelningen

Herren Sebaot har svurit och sagt: såsom jag har tänkt, så skall det ske, och såsom jag har beslutit, så skall det gå. Es. 14: 24.

Det måste helt säkert för de kära missionsvännerna där hemma bli gammalmodigt att i S. L. ständigt läsa om dessa på hvarje station för hvart halfår återkommande

»stormöten» samt om våra resor. Emellertid komma ständigt nya uppmaningar att skrifva mer. Alltså måste, man däran igen, ehuru ofta under den obehagliga känslan att hvad man skrifver blir just detsamma, som vännerna fått till lifs otaliga gånger förr. Dock, intet nytt under solen, säger Salomo.

Vi äro nu midt inne i den bråda såningstiden, då det lefvande utsädet sås till höger och vänster. Gud till pris få vi äfven här se Guds verk gå framåt. Visserligen är det inga stora skaror, som vända sig från mörker till ljus. De komma så småningom en här, en där, och så blir det skaror till slut. Hvarför? Jo, se ofvanstående ord! Förvisso har Herren *tänkt* på och *beslutit* om Kinas frälsning! Därför måste det så ske.

Vi ha i höst fått vara med om fyra s. k. stormöten inom det till denna station hörande distriktet. Dessa möten äro sig alltid i det närmaste lika och behöfva därför ej noga skildras. Vid det första, som hölls här, hade vi glädjen genom dopet upptaga 4 män och 2 kvinnor i församlingen. Nästa möte hölls i Puchow. Tredje platsen var Nannei, dit, förutom syster I. Andersson, äfven broder Th. Sandberg kom, enär broder H. Tjäder rest till Shensi. Sista mötet hölls i Pehshuh, en af Puchowförsamlingens predikokretsar. Hit kom endast syster F. Prytz till hjälp. Några möten leddes emellertid af de infödda själfva. Vid de båda sistnämnda platserna pågingo stora marknader, där vi ock fingo tillfälle att predika. Efter det sista mötet höllo vi en sju dagars bibelkurs med omkring ett tiotal deltagare. Härvid genomgicks Joh. 3: 1—21, Matt. 5, 6, 7 kap. samt hustaflan från Luthers katekes m. m. Vi hade två långa möten om dagen och dessutom bibelsamtal om kvällarna, då de troende själfva fingo välja texter och framställa frågor angående desamma. Hoppas denna vinter få hålla sådana kurser på flera platser. Det möter dock stora svårigheter att för flera dagar få de troende mangrant samlade.

När vi se tillbaka på denna tid af en och en half månad, visserligen full af träget arbete samt långa, besvärliga och ansträngande resor, ha vi endast anledning att tacka Herren för såväl hans omvårdnad som all välsignelse. Ofta, för att ej säga alltid, uppkommer visserligen än det ena, än det andra, som är ägnadt att nedslå modet, men, Gud vare lof — det finnes också *alltid* sådant, som stärker mod och hopp! Kanske vi ibland ställa för stora fordringar på dessa ur tusenårig hedendom och vidskepelse nyss uttagna bröder och systrar. Det är alls icke svårt att se det oädla hos dem — motsatsen är svårare. För en tid sedan läste jag något härom af pastor Stockmayer. Efter en kraftig uppmaning att i våra bröder, *äfven de svagaste,* se den osynlige Kristus, fortsätter han: »Vi ha länge haft *förväntningar* på våra bröder, och så har det blifvit endast missräkning och sorg, emedan vårt hopp och vår förväntan stod till *dem* i stället för till *Gud. Vi ha brustit uti att se Kristus i dem.* Och emedan vi sett den gamla naturen ännu existera i dem, ha vi glömt, att äfven de äro frukter af hvetekornet, som föll i jorden. På grund häraf *måste* och *kunna vi hjälpa* dem genom att *så* sätta vår tro och vårt hopp för dem *till Gud,* att en varm och oskrymtad kärlek uppstår. Denna blir nu ej längre beroende af *deras karaktär* . . . . . Då vår kärlek kallnar, föda vi det köttsliga hos våra bröder — men då Guds kärlek i oss består, underblåsa vi det andliga lifvet hos dem.» Detta är ju, hvad alla Guds barn behöfva besinna. Bedjen för oss i detta stycke! Det är icke alltid lätt att se den osynlige Kristus hos dem, som vi här umgås med, äfven om Kristus verkligen är boende i dem. Därtill bidraga nog ofta yttre omständigheter. Herren läre oss en hvar att kunna älska, äfven där intet älskvärdt är!

Haichow den 3 dec. 1906.

Verner Wester.

Axplock från fältet.

I *Haichow* räknar församlingen nu 43 medlemmar. Af de nydöpta (se V. Vesters bref) tjäna tre på missionsstationen, hvarför det för syskonen Tjäder var en särskild glädje att få välkomna dem i församlingen. Två äro unge män, den ene, husets kock, 20 år, den andre den, som har den kinesiska maten om hand, något äldre. Om den tredje, en gammal kvinna vid namn U ta-sao, fru Tjäders högra hand, skrifver syster Ida Andersson:

»U ta-sao är änka, men som alla hennes 10 barn äro döda, har hon ej något hem. Detta är ju mycket svårt i kinesiska ögon. Men U ta-sao tyckes vara nöjd och glad åt att Gud sörjt så väl för henne och låtit henne komma till oss. U ta-sao hörde evangelium första gången för omkr. 4 år sedan. Hon var då sjuk och, som det troddes, besatt af en ond ande. Några troende i samma by bådo henne då komma till deras hem, så skulle de bedja med och för henne. Hon gick dit; de bådo för henne, och hon blef bättre. Kom så åter till sitt hem, men då blef det genast sämre. En djup förskräckelse öfverföll henne. Hon fick ingen ro utan måste återvända till dem, som dyrkade den lefvande Guden. Så vände hon om till de troende och stannade hos dem omkring 20 dagar. Under tiden bådo de ständigt för henne, och småningom lärde hon själf att bedja. Sedan började hon besöka de möten, som söndagligen höllos i de olika byarna inom den krets, där hon bodde, och kom så under den snälle diakonen Chings inflytande.

Af de tre öfriga nydöpta äro de två männen husbonde och tjänare. Den sistnämnde kan läsa och är den, som undervisar sin herre. Den tredje är en ung kvinna från Haichow, som under flere år bevistat mötena».

Må vi nu bedja för dessa våra trossyskon, att de må växa i nåden och blifva en prydnad för Guds församling!

Bibelkurser för kvinnor.

Föredrag af *Anna Eriksson* vid konferensen i Yuncheng.

II.

En duglig bibelkvinna kan, med eller utan tillhjälp af bok, på förhand för kursdeltagarna berätta de bibliska händelserna, ofta bättre, än missionären kan, och vid läxläsningen tjäna som lärare i brist på manlig sådan. En

nybörjareklass kan hon äfven leda. Kanske jag får lof att berätta, hur fru Li och jag dela arbetet, när vi äro ute? Hon bor tillsammans med de öfriga kvinnorna. Och nitisk, som hon själf är att bedja, ser hon till, att ingen försummar sin bön kväll och morgon. Före och efter frukosten öfverläsas de läxor, som gifvits gårdagen. När sedan de kvinnor kommit, som legat hemma öfver natten, går hon med alla igenom den berättelse, jag skall hafva före i klassen. När denna börjar, få de läskunniga läsa berättelsen högt, och så följer utfrågning och förklaring. Därvid får fru Li läsa upp de citat, som möjligen förekomma. Detta hjälper henne att bättre sätta sig in i ämnet. Efter klassen förhör jag läxorna och förklarar dem. Antingen delar jag härvid kvinnorna i läxlag eller tager en och en i sänder. Fru Li föreläser efterhand nya läxor. Sedan öfvervakar hon utanläsningen och jag innanläsningen. Jag har hittills ej haft mer än en klass om dagen. I skymningen ha vi sångöfning och bönemöte. Aftonbönen leda fru Li och jag hvar sin kväll, hvarvid vi använda texter, ej afsedda för utfrågning, för att ej för mycket betunga lärjungarnas minnen. Innan kvinnorna gå till hvila, genomgår fru Li åter med dem det hufvudsakliga af hvad de inhämtat på f. m., för att de må bättre komma ihåg det nästa dag. Under de sista dagarna af kursen repetera vi det lästa.

Hållande af längre kurser eller bibelskola är kanske nytt för de flesta af oss. Dock synes det nu vara hög tid på, att vi få till stånd något i den vägen. Bibelkvinnoämnen börja finnas, och vi måste taga vara på dem, om vi skola få våra stora, mörka distrikt evangeliserade. Visserligen ha de korta kurserna sin ej ringa betydelse, men den undervisning, som därvid kan medhinnas, blir dock alltför otillräcklig för sådana, som annars skulle kunna direkt tjäna i evangelium. Hade vi flera dugliga bibelkvinnor, skulle de kunna utsändas för att hålla mindre kurser. De behöfde ju därför ej alla vara upptagna i missionens tjänst året om. Syster Fredrika Hallin försökte under sin vistelse i Tungchow att hålla skola med några kvinnor. Frukten däraf hafva vi sedan sett.

Jag skall nu be att få uppläsa utdrag ur ett bref från en af engelska kyrkans missionärer i provinsen Fuhkien. Måhända det kan gifva oss ett efterföljansvärdt mönster för bibelskola. Miss Codrington skrifver:

»Vi söka få tillsammans några sanningssökande kvinnor under en tid af 3 månader för att undervisa dem i evangelii sanningar, och sända dem sedan tillbaka till deras hem att där verka bland sitt eget folk. Hvad kunna kvinnor lära sig på 3 månader? Icke mycket, hvad hufvudets kunskap beträffar, men tillräckligt för att föras till Jesus och lära sig förstå, huru de skola visa andra vägen till den Frälsare, de själfva funnit. Vi börja med trosbekännelsen, Herrens bön och de »hundra texterna». Sedan följer annan undervisning. Kvinnorna stiga tidigt upp för att laga frukost, sopa gården, ordna sofrummen och genomgå sina läxor. Kl. 7,30 serveras frukost; kl. 9 är morgonbön; sedan gå vi till klassrummet och börja undervisningen. Vanligen gå vi igenom två texter och en sida i katekesen, hvarefter en kvinna redogör för någon tilldragelse ur vår Frälsares lif. Kl. 1 är middag, kl. 2 lektion med förevisning af bibliska taflor. Från 4—6 undervisas kvinnorna i sömnad; sedan är det kvällsmåltid och aftonbön. Lördags e. m. äro de fria och gå då, om de vilja, på bybesök. När 3 månader förflutit, äro kvinnorna såväl som vi ledsna åt, att vi måste säga hvarandra farväl. Vittna dessa kvinnor om Jesus i sina hem? I de flesta fall kunna vi tacksamt svara: »Ja». De äro en verklig hjälp för oss i arbetet. Icke oss, Herre, icke oss, utan åt ditt namn gif äran för din nåds och för din sannings skull».

J. G. Paton.

Den 28 januari ingick i fridsbonigarna den af missionsvänner öfver hela världen kände och älskade missionsveteranen *John G. Paton,* Nya Hebridernas apostel.

Född 1824 i ett fattigt men gudfruktigt hem, tändes redan tidigt i hans hjärta kärlek till Gud och hans riksak på jorden. Hvad som på honom såväl som på hans många syskon gjorde ett outplånligt intryck, var faderns böneumgänge med Gud. I en liten skrubb, som fanns i huset, brukade han draga sig tillbaka nästan efter hvarje måltid för att i ensamhet få nalkas nådens tron. Barnen hörde genom dörren hans allvarligt bedjande stämma och sågo ofta, när han kom ut, ett ljust skimmer i hans ansikte, som förvisso var en återspegling af umgänget med den himmelske Fadern. För barnen var det äfven obeskrifligt lyckliga stunder, när föräldrarna på söndagsaftnarna undervisade dem i de gudomliga sanningarna. Bibeln blef redan tidigt deras käraste skatt.

John Paton lärde sin faders yrke — denne var strumpväfvare — och hans arbetstid var i sanning lång. Från 6 på morgnarna till 10 på kvällarna måste han, med undantag af 2 timmars rast för måltiderna, sitta i väfstolen. Icke dess mindre fann gossen, som redan tidigt fått klart för sig, att han var kallad till en evangelii arbetare, stunder, då han på egen hand studerade latin och grekiska.

Som ung man kallades han till husbesökare och skriftspridare i Glasgow och fick därvid till sin glädje förmånen att genomgå en ettårig kurs vid frikyrkans normalskola. Under denna tid erfor han tydligt Herrens kallelse att utgå till hednavärlden. Och John Paton var icke ohörsam den himmelska rösten. I sitt tjugufjärde år afreste han till Nya Hebriderna.

Det var bland människoätare på ön *Tanna,* som Paton och hans kamrater blefvo stationerade, och deras väg var kännetecknad af faror och fasor af allehanda slag. Icke mindre än tre missionärer, utsända af Skotska frikyrkan, blefvo mördade af infödingarna, och åter och åter sökte de äfven taga Patons lif. Hans hustru och lilla barn bortrycktes af döden, och nu stod han alldeles ensam bland vildarna, men på sina vänners uppmaningar att lämna den ö, där han lidit så mycket, ville han icke akta. Han hade lyckats inhämta språket och förvandlat det till skriftspråk, och han älskade alltför mycket öns i mörker och synd försänkta invånare för att vilja lämna dem. Han reste blott öfver till Australien och lyckades där insamla medel till ett missionsskepp, som skulle underhålla regelbunden förbindelse med ön. Han var annars alldeles utestängd från den civiliserade världen.

Ensam, utan att få en uppmuntrande blick eller höra ett uppmuntrande ord från någon af sitt eget folk, härdade missionär Paton hjältemodigt ut år efter år, fylld af

Kristi kärlek och viss om, att hans himmelske Fader höll sin skyddande hand öfver honom. Hans uthålliga kärlek och trohet fick äfven en rik lön. Till sin outsägliga glädje fick han se, hur evangelium började vinna fast fot bland kannibalerna och förvandla den ena efter den andra af de blodtörstiga vildarna till fridens barn. År 1866 inträffade emellertid en fruktansvärd orkan. Och i sin förskräckelse och förbittring fördrefvo invånarna den man, som offrat så mycket för dem. I sinom tid skall dock skörd uppväxa äfven af denna tårsådd.

Till den lilla ön *Aniva* tog nu Paton sin tillflykt. Och här gaf Herren honom en öppen dörr. Segern har på denna ö blifvit fullständig, i det hedendomen totalt utrotats.

Den gamle John Paton har nu gått att hvila efter att hafva arbetat mer än de flesta. Och i den missionerande församlingen efterlämnar han ett stort tomrum. Frid öfver hans minne!

Strödda meddelanden.

I *Uganda* fanns det för 20 år sedan 173 döpta, evangeliska kristna; för 11 år sedan 6,011 och vid slutet af år 1905 54,471. Under de 2 sista åren hafva 15,696 infödda mottagit dopet. År 1891 afskildes 6 omvända infödda till evangelisttjänst. För närvarande uppgår antalet infödda medhjälpare till 2,254.

Reformarbetet i Kina går med stora steg framåt. Genom ett edikt af den 1 sept. 1906 har kejsaren officiellt utlofvat införande af en konstitutionell författning och inkallande af en riksdag. Regeringen anser dock, att ännu »några få år» måste gå, innan Kina blir moget för denna genomgripande reform; men man tror sig säkert veta i Peking, att kejsaren vill vänta endast 3 år med införandet af den parlamentariska styrelseformen. — Det är en öfvermåttan öfverraskande tanke, att det konservativa Kina vill rycka in i ledet af de konstitutionella monarkierna.

Nya dörrar öppnade för evangelium. En persisk kristen, pastor Isak Jonan, skrifver, att sedan Ryssland åtminstone delvis beviljat sitt lands invånare religionsfrihet, hafva upprepade kallelser kommit från Tiflis med anhållan, att kristna lärare måtte sändas för att undervisa de omkring 3,000 syrer, som bo i staden och dess närhet. Dessa syrer hafva hittills icke kunnat erhålla någon annan religionsundervisning än inom den ortodoxa ryska kyrkan. Dessa skaror hungra efter evangelium. Och i Ryssland finnas tusenden, om hvilka detsamma kan sägas. Må vi bedja skördens Herre, när han utsänder arbetare till sin skörd, ihågkomma äfven detta stora missionsfält, där den andliga nöden i sanning är skriande!

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under januari månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
1.	Sparbössemedel i Hvetlanda missionshus, annandag Jul gm P. E. P.	59: —	
2.	D:o från Tofteryds mfg gm A. G.	150: —	
3.	D:o från Laxne m. fl. ställen gm J. H.	47: 34	
4.	D:o från A. H., Kalmar	27: —	
5.	G. T., Ulricehamn	30: —	
6.	S. U., Sthlm	20: —	
7.	J. B.	4: —	
9.	Kinaföreningen i Hemse gm R.	80: —	
10.	»En ringa sparpenning från en gammal fattig vän»	1: 50	
11.	Eksjö stads & landsförsaml. mfg sparbössemedel gm F. G. P.	17: 23	
12.	Efter aflidne G. J. Johansson gm d:o	12: 77	
13.	Af en missionsvän i Norrbyås gm G. B—nd	5: —	
14.	Från Styrsö & Tånge mfg sparbm. gm J. C.	124: —	
15.	A. B., Barkeryd	10: —	
16.	K. & J. B., Tranås	200: —	
17.	L. M. F., Kvartalsunderhåll för M. Nylin	300: —	
18.	E. B.	5: —	
19.	Rogberga norra arbetsfören. gm J. W.	50: —	
21.	H. Ö.	500: —	
22.	E. K., Göteborg	100: —	
23.	H. P.	25: —	
24.	M. P.	25: —	
25.	M. P.	20: —	
26.	Kinne & Vedums mfg gm T. D.	38: 06	
27.	A. A., Sthlm	10: —	
29.	Vid sparbössetömningen d. 6/1 i kyrkan vid Floragatan, däraf från B. E. 100 kr.	498: 33	
30.	R:s sparbössa, Linköping gm C. O. K.	5: —	
31.	L. H. L., Visby	10: —	
32.	J. F., Stengården, Högsjö	2: 19	
33.	K. & D. S., Arvika, sparbm.	5: —	
34.	Gåfvor & sparbössemedel från Hofva gm H. B.	42: —	
35.	Skäftesfalls arbetsfören. i Ö. Korsberga gm A. K. K.	25: —	
36.	Sparbössem. T. S., Johannesberg, Mariestad	3: —	
38.	Matt. 28: 19	50: —	
39.	P. G. P., Erikshill, Borås	150: —	
40.	A—n, Linde	50: —	
41.	G. P., sparbössem. gm H. I.	8: 50	
42.	H. I, d:o	7: 77	
43.	E—g, d:o d:o	3: 05	
44.	Till N. Högmans underhåll gm A. G. B.	350: —	
46.	E. B.	10: —	
47.	G. L., sparb.	14: 17	
48.	A. J., Galtås mfg	20: —	
49.	H. S., Hedemora	25: —	
50.	Sparbössem. fr. Skellefteå gm A. B.	105: —	
51.	A. B.	8: —	
52.	Från Flisby mfg gm C. W. N.	40: —	
53.	Kollektmedel gm E. R., Gistad	20: —	
54.	Systrarna R.	25: —	
55.	En missionsvän (i frimärken)	4: —	
56.	Till R. Anderssons underhåll	500: —	
57.	»Af allt hjärta från en tjänarinna i Umeå»	2: 20	
58.	»Lilla Karin i Umeå»	5: —	
59.	»Ur 4 sparbössor från ett lyckligt hem»	30: —	
60.	»Tackoffer»	45: —	
61.	H. B., Malmö	10: —	
	Transport kr.	3,934: 11	

	Transport kr.	3,934: 11
62.	Sparbm. fr. Folketorps friförsaml. till Hahnes & Vesters underhåll	56: 32
63.	C. H., Sthlm	10: —
64.	O. O., Öhrviken, Skellefteå	3: —
65.	Kollekt i Hackvad skolhus Nyårsdagen gm G. W.	5: 55
66.	Sparbössemedel gm d:o	2: 55
67.	D:o från Hackvad gm d:o	2: 82
68.	Kollekt i Edsbergs kyrka gm d:o	22: 83
69.	D:o i Lindesberg gm C. E. J.	11: 54
70.	C. E. J., Lindesberg	5: —
71.	Vernamo Kristl. jungfruförén. gm C. U.	200: —
72.	Sparbössemedel från J. R.	13: 75
73.	O. K., Lund	5: —
74.	E. W., Sthlm	10: —
75.	E. W:s sparbössa	14: 61
76.	En sparbössa vid bönemötet d. 15/1	4: 66
77.	Sparbössem. gm S. A., Broddemd	23: —
78.	L—m gm J. W. H.	5: —
79.	Sparbössem. gm N. W., Tollestorp, Häggum	36: 15
80.	Insaml. å möte Trettondagen i Ånge m. m.	47: 41
81.	Tomatorps mfg gm P. J. A.	30: —
82.	»16 Jan.»	500: —
83.	Ytterligare sparbössem. från Hofva gm H. B.	15: —
84.	C. W. C., Töreboda	15: —
85.	Onämnd gm E. K., Visby	5: —
86.	Malma Prästgårds syförén. gm J. V. A.	30: —
87.	Sparbm. från Hammarlöfs pastorat gm F. M.	13: 50
88.	F. C., gm A. R., Gbg, till makarna B:s underhåll	30: —
89.	Att hans namn må blifva förhärligadt	10: —
90.	Från Myrhults & L:a Lindåsens mfg gm H. I.	25: —
91.	»Hvad hon kunde, det gjorde hon»	1: 27
92.	G. E., Sthlm	10: —
93.	Sparbm. från Hackvad gm G. W.	18: 44
94.	Hellestadskretsens syförén. gm T. L.	30: —
95.	Eskekulls mfg i Skede gm N. P. O.	50: —
96.	Från Kjestads mfg, kollekt & sparbm. gm M. J.	37: 17
98.	A. & J. N. L., sparbm. litet bidrag till H. T:s underhåll	38: —
99.	Gm J. W., Ousby	50: —
101.	Sparbössem. från Kinaförén. i Mellby gm J. A. J.	96: —
102.	O. H., Hagby, Brunna	10: —
103.	Rabatt å försålda böcker L. v. V.	3: 75
104.	En »tackoffersbössa» gm M. T.	17: 45
105.	Sparbössa »W. B:s» gm d:o	6: 90
106.	K—l—ns »Tackoffersbössa» gm d:o	4: 88
107.	Jönköpings västra & östra arbetsförén. gm E. H.	100: —
108.	O. B., Jönköping	25: —
110.	A. T.	10: —
111.	Från en Kinavän gm M. K.	100: —
112.	»Ända hitintills har Herren hulpit»	100: —
113.	Försålda syföreningsartiklar gm A. M.	1: 75
114.	O. L., Ryd, Nol	10: —
115.	Insamladt å Kinakort gm L. H.	5: —
116.	Af Ida A. gm d:o	50: —
117.	Herrens tionde fr. A. J. gm C. L., Mullsjö	10: —
118.	Af en missionsvän gm K. O. A., Finspong	30: —
119.	Vånga & Möne mfg gm T. B., Elmestad	62: —
120.	Från Bankeryds västra mfg gm E. S., Jönköping	50: —
121.	O. L., gm d:o	5: —
122.	M., gm d:o	1: —
123.	J., Järstorp gm d:o	5: —
	Transport kr.	6,025: 41
124.	M. J. gm d:o	1: —
125.	En sparbössa gm d:o	6: 20
126.	En d:o d:o	26: 50
127.	En d:o d:o	18: 15
128.	J. C. R:s sparbössa kr. 7: 92; A:s d:o o: 51 gm S. J., Örebro	8: 43
133.	En vän till missionen gm S. L., Ystad	1: —
134.	Sparbössem. gm A B., Skellefteå	8: 75
135.	»Onämnd»	15: —
136.	S. K., Mariestad gm S. A.	3: 80
137.	Ett tackoffer till Herren från R. & J. B, Tranås	100: —
138.	E:s missionsask	11: 75
139.	N:s d:o	10: —
140.	M:s d:o	11: 15
141.	F. M., Ställberg	30. —
142.	K. & A. O—en, Rydsnäs	50: —
143.	I. L, Nykil gm C. O. K.	2: —
144.	Sparbössem. fråu Skälsäter gm d:o	6: —
145.	J. A. S. gm d:o	7: 50
147.	Kollekt i Köping K. F. U. K. gm A. H.	6: —
152.	E. W., Sthlm	50: —
153.	Böneryds Arbetsförén. gm M. E. B.	40: —
154.	T. S. gm d:o	5: —
155.	T., Råby gm d:o	4: —
156.	Onämnda gm d:o	25: 37
157.	C. A., Visby	10: —
158.	Från S. L:s läsekrets Jernboås	5: — 6,488: 01

Särskilda ändamål:

8.	Lilla Sv. Barntidningen till skolfonden	5: —
20.	H. Ö. till utbildande af infödda evangelister	500: —
28.	Till de hungrande från J. S., Vexiö	60: —
37.	Till August Berg: att användas efter godtfinnande fr. O. D. H.	100: —
45.	»S. S., Helsingborg, till en fattig gosse i S. Engströms skola, insamladt i min klass h. t. 1906»	5: 51
97.	Visby femöresförén. till arbete på Stålhammars station	23: 75
100.	L. Sv. Barntidningen, Jönköping, Skolfonden	2: 40
109.	»O. gm I.» till någon nödlidande	150: —
129.	S. J., Örebro, till underhåll af inf. evangelist	150: —
130.	»Vänner i Örebro» till Chang San-hsis underhåll i skolan	65: —
131.	Af G. W—g gm S. L., Ystad, skolfonden	8: 25
132.	Sanna S. S. för arbetet bland barnen gm E. S., Jönköping	13: 50
146.	Från onämnd till arbetet på Högmans station	5: —
148.	Från skolbarnen i Höganäs till skolverksamhet i Tungchow gm J. L.	10: —
149.	J. E. L. till d:o	9: —
150.	H. Ö. till inf. evangelisters utbildande	500: —
151.	L. H., Kristiania till en bibelkvinnas underhåll	50: —
159.	Ett litet bidrag från söndagsskolbarnen gm A. P. L., skolf.	4: 40 1,661: 81
	Summa kr. för januari	8,149: 82

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Himlarna drype ifrån ofvan, och skyarna flyte af rättfärdighet, och jorden öppne sig, att de måtte bära salighetsfrukt och äfven hon låta rättfärdighet uppblomstra! Jag, Herren, skapar det.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, 1907.